

DIECÉZNÍ ČASOPIS

PRO KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

setkávání

10

listopad
2009
ročník
XIX.

ADVENT VÍRY

Po celou dobu života prožíváme advent, neboť my křesťané očekáváme toho, který má ještě přijít. Teprve pak nám bude dáno za pravdu. Předtím se však zdá, že má pravdu svět. Oni se budou smát a vy budete plakat, pravil Pán. My též sedíme v žaláři: ve vězení smrti, nezodpovězených otázek, vlastní slabosti, vlastní ubohosti, tísně a tragiky života. Živí se z toho nedostaneme. Avšak poselství naší víry a naší modlitby chceme každý den podávat vstříc tomu, který přijde tam odtud soudit živé i mrtvé. Toto adventní poselství se vždy navrátí s odpovědí: Hle, přicházím, a blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší.

Karl Rahner

Křesťanské rodinné centrum Petrklíč

V neděli 25. října slavnostně otevřela Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti (petrini) v Českých Budějovicích Křesťanské rodinné centrum Petrklíč.

Přítomné pozdravil i P. Tomáš Cyril Havel, představený českobudějovické kongregace petriniů.

Otevření centra se setkala s velkým zájmem.

Centrum posvětil generální vikář P. Adolf Pintíř

Úvodní slovo pronesla Hana Doskočilová, asistentka kongregace (vlevo); uprostřed je Eva Míčková, jedna ze zakládajících členů Petrklíče.

Otevření centra se zúčastnil i českobudějovický vikář dr. Zdeněk Mareš.

OBSAH

Slavnost Ježíše Krista Krále	3
Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ	3
Anežčin listopad 89 na budějovické konsisto- ři	4
Advent - nejen předvánoční období	5
80 let od vzniku svatojánského muzea v Nepomuku	6
Jak se papežové zbavovali tiáry	8
Věžní hodiny v Borovanech i jinde	9
Co nám také přinesla svoboda před 20 lety?	10
Víkend pro dívky v Nové Cerekvi	11
Duchovní obnova akolytů na Ktiši	11
O oblastním setkání charismatické obnovy v Českých Budějovicích	11
DIECÉZNÍ CHARITA	
„Dušičkové zastavení“ v Domě sv. Pavla ...	12
Česko-budějovická charita hledá nové dobro- volníky	12
Město České Budějovice finančně podpořilo Městskou charitu	12
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO	
Kongres katechetů v Kroměříži	13
Setkání dětí na Klokotech	13
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE	
Jak proběhlo první setkání nového animátor- ského kurzu?	14
Podpora péče o mládež	14
Předadventní setkání s biskupem Pavlem ...	14
Plánované akce	15
Setkání tří zemí: Česká republika, Německo, Rakousko	15
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	
Dopis P. Güntera z Pákistánu	16
Postřehy XI.	16
K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME	17
PERSONALIA	17
Radio Proglas	18
OTCOVÉ KONCILU	
Kardinál Franz König	19

Příští číslo

vyjde 14. prosince 2009.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření česko-budějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzerce:

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel./fax: 380 420 334, e-mail: duha@vol.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintř

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Protisk, České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 13 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

SLAVNOST JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE

Blíží se Slavnost Ježíše Krista Krále, kterou završíme církevní rok. Tento svátek ustanovil v roce 1921 papež Pius XI. Připomíná nám, že je to Kristus, kdo vládne celému tvorstvu, vesmíru i dějinám, ač jeho království není z tohoto světa. Sv. Ambrož nám ve svém výkladu na Lukášovo evangelium (PL XV) přibližuje tajemství příchodu Krista a nabádá nás k pokání:

A tehdy uží Syna člověka přicházet v oblaku (Lk 21, 27).

Jak lze spatřit Krista, nás poučil již Pavel (2 Kor 3,16). Proto obrátíš-li se ke Kristu, bude odstraněn závoj (z tvých očí), a spatříš Krista. Uvidíš ho v oblaku. Opravdu se nedomnívám, že by snad měl Kristus přijít v temné mlze a hrozivém, deštivém oblaku. Když se však objeví oblaka, nebo se zatáhne v ponurém očekávání deště. Proč by však postavil svůj stan na slunci (Ž 19, 5), kdyby byl jeho příchod spojen s deštěm?

Jsou oblaka, která, je-li třeba, zakrývají jas tajemství i nebeským mocnostem, a jsou naopak oblaka, z nichž kane rosa duchovní milosti. Podívej se, jak na oblak pohlíží Starý zákon:

Promlouval k nim z oblačného sloupu (Ž 99, 7). Promlouval skrze Mojžíše a Jozua, který zastavil slunce (Joz 10, 12), aby přijal jas plnějšho světla. Mojžíš a Jozue tedy představují oblaky. Všimni si, že oblaky představují svatí muži. Oblaky jsou také všichni proroci. A v těchto oblacích přišel Kristus. Přišel v lehkém oblaku, když se vtělil do člověka a narodil se z Panny; prorok ho totiž uviděl přicházet jako oblak z východu (Iz 19,1). A správně řekl, že oblak je lehký, protože nebyl zatížen pozemskými vinami. Pohlédni také na oblak, na kterém sestoupil Duch svatý a zastínil Marii mocí Nejvyššího (Lk 1, 35). Až se tedy Kristus objeví v oblacích (Mt 24, 30), zatřesou se strachy všechny kmeny země; je totiž řada zločinů a množství hříchů, které se stanou Kristovým příchodem zjevnými.

Já vám uděluji království, jako je můj Otec udělil mně. (Lk 22, 29)

Království Boží není z tohoto světa. Člověk tedy není Bohu roven, ale je mu podoben, pouze Kristus pak je úplným obrazem Božím. Spravedlivý člověk je však k obrazu Božímu, jestliže podle vzoru božského vedení po poznání Boha pohrdá tímto světem, a když pochopí Boží slovo, opovrhne pozemskými rozkošemi. Božím slovem jsme totiž živeni k životu. Proto jíme Kristovo tělo, abychom mohli mít účast na věčném životě. Jídlo a pití nám totiž není dáváno jako záruka odměny a cti, ale jako přijímání nebeské milosti a života: ani dvanáct trnů nereprezentuje nějaký pozemský úřad (srv. Mt 19, 28; pozn. překl), ale tak jako Kristus poznává srdce a soudí je podle podobnosti Bohu a neptá se na skutky, odměňuje ctnost a pohrdá bezbožností, tak i apoštolové ustanoveni za soudce duchovního soudu, odměňují víru, proklínají bezvěrecství, omyl vyvracejí ctností a s nenávisť pronásledují rouhače.

Obrátne se tedy a mějme se na pozoru, aby nás spory o prvenství neuvedly do záhuby. Vždyť ani spor apoštolů nebyl omluven, nýbrž předložen jako výstraha. Jestliže se Petr obrátil ihned, jakmile Pán promluvil (Mt 4, 20), kdo o sobě může tvrdit, že se rychle obrátil? Měj se tedy na pozoru před vychloubáním a střez se tohoto světa.

Tereza Poštová

Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ

24. 11.	(út)	České Budějovice , klášterní kostel Obětování Panny Marie - Kněžský den (9.30 hod.) - oba biskupové
24.-25. 11.	(út-st)	České Budějovice - Konference Jihočeské univerzity - biskup Jiří
26.-27. 11.	(čt-pá)	Praha - Konference o mládeži - biskup Jiří
28. 11.	(so)	České Budějovice , náměstí - Rozsvícení vánočního stromu (16 hod.) - biskup Jiří
29. 11.	(ne)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - 1. neděle adventní (9 hod.) - biskup Jiří
		Kestřany - Pouť k sv. Kateřině (11.30 hod., od 14.30 hod. odpolední program) - biskup Pavel
30. 11.	(po)	České Budějovice , klášterní kostel - Setkání katechetů-seniorů (9.30 hod.) - biskup Jiří
1. 12.	(út)	České Budějovice , biskupství - Setkání vikářů - oba biskupové
5. 12.	(so)	Domamil - 25. výročí úmrtí P. Václava Razíka (11 hod.) - biskup Pavel
6. 12.	(ne)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Mše sv. (9 hod.) - biskup Jiří
		Vacov - Pouť sv. Mikuláše (11 hod.) - biskup Pavel
7. 12.	(po)	České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Slavnost sv. Mikuláše (17 hod.) - biskup Jiří
7.-8. 12.	(po-út)	Praha - Rada Charity - biskup Pavel
8. 12.	(út)	České Budějovice , biskupství - Postgraduál - biskup Jiří
		České Budějovice , katedrála sv. Mikuláše - Slavnost Panny Marie (17 hod.) - biskup Jiří
10. 12.	(čt)	České Budějovice , náměstí - Žehnání hasičských stříkaček - biskup Jiří
13. 12.	(ne)	Mláka - Svěcení kaple (10.30 hod.) - biskup Pavel
15. 12.	(út)	Bechyň - Vikariátní konference tábořského vikariátu (9 hod.) - biskup Pavel

Údaje jsou podle stavu v době uzávěrky, případné změny nejsou vyloučeny.

-pa-

Anežčin listopad 89 na budějovické konsistoři

Mám-li vzpomínat na události, které se tak zázračně udály před dvaceti lety, nemohu jinak než začít závěrem příprav na putování do Říma na svatořečení Anežky Přemyslovny.

Celý podzim toho roku byl - kromě normální administrativní práce na konsistoři - zaměřen k tomuto cíli. Časté byly cesty do Prahy, kde na pražském arcibiskupství pracoval „Výbor pro uspořádání pouti do Říma“ pod vedením otce biskupa Antonína Lišky. Šlo také o zajišťování cestovních dokladů (já jsem po 20 letech získala znovu cestovní pas), průjezdních (Rakousko) i vstupních (Itálie) víz na zastupitelských úřadech těchto zemí a devizového krytí pro všechny účastníky 2 autobusů, které vyjížděly z Českých Budějovic. To byly hodiny pracovního nasazení, které jsme ochotně věnovali pro stále ještě těžko uvěřitelný cíl.

Zažili jsme v Praze i školení pro vedoucí autobusů, kde jsme, kromě organizačních pokynů, byli informováni také o tom, jak se máme chovat, kdyby někdo z poutníků zůstal v cizině. Ano, to zní dnes už neuvěřitelně pro ty, kteří neprožili tyto poslední záchvěvy vlády komunismu. Ale my jsme opravdu do Říma dojeli a spolu s více než 10000 poutníky z naší republiky byli nadšenými svědky Anežčina svatořečení. Hned po příjezdu do Věčného města, ještě než zaznělo prohlášení naší Přemyslovny za svatou, jsme prožili radostný šok ze zprávy, že padla berlínská zeď. To nás naplnilo doufáním, že se ledy pohnou i u nás. Že to bude ale tak rychle, to jsme ani v nejmenším netušili.

Po návratu bylo samozřejmě ještě nutné vyřizování různých záležitostí spojených s naší poutí a než jsme se vzpamatovali z radostné římské euforie, přišly události na pražské Národní třídě.

Zpráva o tom, co se 17. listopadu v Praze událo, vzbudila i v Českých Budějovicích okamžitou reakci. A byli to i u nás studenti budějovických vysokých a středních škol, kteří patřili k těm nejaktivnějším. V podnicích vznikaly stávkové výbory, podepisovaly se petice na podporu Občanského fóra (Koordinační centrum OF v Českých Budějovicích bylo v Klubu Malého divadla v Hradební ulici).

I na konsistoři jsme s napětím sledovali celkový vývoj situace. S potěšením, hrdoostí i dojetím jsme četli výzvu „Všemu lidu Československa“ od kardinála Tomáška, kterou vydal 21. 11. 89. Cituji z jejího závěru: „Jsme s vámi, přátelé, kteří voláte po spravedlnosti pro všechny. S díkem

a úctou se obracím zvláště k obětem surového násilí. O vás platí slovo Kristovo 'Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni'“.

Požadavek potrestání viníků je zcela spravedlivý. Jen prosím, abyste dále šli cestou nenásilí. Bojujme za dobro dobrými prostředky. Na našich utlačovatelích vidíme, jak krátkodechá jsou vítězství zloby, nenávisti, pomstychtivosti, bezohlednosti a zpuštění. Také vás chci oslovit, moji katoličtí bratři a sestry, spolu s vašimi kněžími. V této osudové hodině našich dějin nesmí zůstat stranou nikdo z vás. Znovu pozvedněte hlas, tentokrát v jednotě s ostatními občany, Čechy, Slováky i příslušníky dalších národností, věřícími i nevěřícími. Právo na víru se nedá odloučit od ostatních demokratických práv. Svoboda je nedělitelná. Končím slovy, která zazněla kdysi v našich dějinách: 'S pomocí Boží osudy naše jsou v našich rukou'“.

Na tuto výzvu okamžitě reagoval vřelým poděkováním stávkový výbor Zemědělské a pedagogické fakulty v Českých Budějovicích hned 23. listopadu:

„Vaše Eminence!

My, studenti Agronomické a Pedagogické fakulty v Českých Budějovicích bychom Vám chtěli vyjádřit vřelé díky za Vaše krásná slova v prohlášení ze dne 21. 11. 1989. I my jsme, tak jako všichni rozumní lidé v naší vlasti, upřímně zděšeni nad tím, co se stalo v Praze dne 17. 11. 1989. Proto jsme také vstoupili do stávky. (...) Vám bychom chtěli poděkovat za podporu, kterou jste vyjádřil naší věci.

Při této příležitosti bychom Vás též chtěli informovat o tom, jak se vede „dialog“ v Českých Budějovicích. Konkrétně dialog se zástupci církví. Dnes, tj. 23. 11. 1989, náš stávkový výbor zorganizoval diskusní fórum se zástupci církví. Přizváni byli též tajemník KV KNV pro věci církevní, a dále děkan Agronomické fakulty. Oba dva zmínění funkcionáři odmítli diskutovat s představiteli církví v jedné místnosti. Opět se ukázalo, že tolik proklamované fráze o dialogu státu s církví jsou jen a jen fráze. (...)“

K dispozici v soukromém archivu mám také text oslovení věřících, které zaznělo i v Českých Budějovicích při bohoslužbách na svátek Krista Krále:

(...) „Neseme spolu se všemi občany naší vlasti bolest nad událostmi ze 17. listopadu t. r. Jistě nemůžeme jako věřící souhlasit s násilím, které v lidské společnosti vždycky znamená spirálu, jež jen stupňuje bolest, ale též odpor a nenávist.

Je jisté vůči vám, věřícím, takřka zbytečná výzva: Zabraňte v těchto dnech jakémukoliv násilí. Zlo je možno přemoci jen dobrem. Tak nás tomu učí náš Pán. (...)

Jsme v těchto dnech svědky tak mnohých statečných občanských postojů, které zahrnují i požadavek všech svobod, mezi něž patří i svoboda náboženská. Každou bohoslužbu i své osobní těžkosti a utrpení obětujte na úmysl, který nám přímo nabízí dnešní náš svátek: Ježíš Kristus je „dokonalou obětí našeho smíření a vykoupení“. On kěž vede i naši vlast k tomu, aby v ní bylo uskutečněno ono „království pravdy a života, království svatosti a milosti, království spravedlnosti, lásky a pokoje“.

A na závěr jednu zcela osobní vzpomínku. V den generální stávky 27. 11. jsme se sešli v kapli biskupství - laičtí pracovníci konsistoře s našimi řeholními sestrami -, kde jsem přečetla prohlášení studentů litoměřické teologické fakulty, kterým se vyjadřovali k situaci v naší zemi, stavěli se za požadavky Občanského fóra a připojovali se ke generální stávce způsobem odpovídajícím postavení bohoslovců:

„(...) Plně se stavíme za požadavky Občanského fóra z 23. 11. 1989. Setrváváme v rozhodnutí nenavštěvovat přednášky tzv. společenských věd. Pokračujeme ve studentské stávce a připojujeme se ke generální stávce 27. 11. 1989 způsobem, který odpovídá našemu postavení bohoslovců. Tento postoj je také vyjádřením naší solidarity se všemi pronásledovanými pro pravdu, se všemi, kterým se nedostává porozumění, lásky, svobody a naděje. (...)

Právě porozumění, láska, svoboda a naděje jsou hodnoty i nám křesťanům vlastní. Zde hledíme společnou cestu. Cestu dialogu, vzájemného naslouchání a tolerance, bez níž není tento dialog možný. Cestu ke svobodě od sobeckých zájmů, v níž jeden respektuje druhého. K odpuštění, které nezmanená ani souhlas s páchaným zlem, ani opuštění spravedlivých požadavků, ani naivní zapomenutí. K odpuštění, které nás osvobozuje od nenávisti a umožňuje jít důsledně cestou nenásilí. K odpuštění, které zastavuje koloběh zla.

I my jsme se s nimi v modlitbě spojili. Pak jsem šla na budějovické náměstí, abych se připojila k velkému množství těch, kteří se zde shromáždili. V jedné ruce jsem měla klíče od svého domova a v druhé od konsistoře. Oba ty svazky klíčů zvonily a zvonily... a já jsem neměla další ruku, abych si mohla utřít slzy radosti.

Helena Faberová

Iniciála se zobrazením sv. Anežky
pochází z Oseckého lektionáře
(13. stol., autor neznámý).

UŽ ABYCHOM

Jaromír Hořec

Už abychom se mohli zase
nadýchnout pramenitého vzduchu
Už abychom mohli do prokřehklých prstů
vzít něhu
Už abychom mohli podat květiny
těžkooděncům
aby je vyměnili za pendreký
Už aby vyšla ze tmy naše úzkost
Už aby v listopadu klesalo k zemi
jen krvácející listí
a ne naše děti
Už abychom mohli pít
živou vodu z českých řek
Už abychom měli čas na lásku
Už aby se ponížená spravedlnost
postavila na vlastní nohy
Už aby vědo mí nehladovělo v celách
Už aby Anežka Česká požehnala
své zemi
Už abychom se mohli
podívat Bohu do očí
že jsme se nezpronevěřili
Už aby nenávisť šla od válu
Už aby se vrátili Češi domů
ze svých putování
Už aby umlčený promluvílo
Už abychom byli šťastni
Už abychom měli od tamtých pokoj
Už aby byli pryč.

Jaromír Hořec (* 18. 12. 1921) je český básník, spisovatel, novinář a publicista. Stal se jedním ze zakladatelů Mladé fronty v r. 1945, do r. 1950 byl jejím šéfredaktorem. R. 1965-69 působil na Karlově univerzitě, z politických důvodů ji musel opustit. V r. 1979 založil samizdatovou edici Česká expedice, dva roky poté skončil ve vazbě za podvracení republiky.

Advent - nejen předvánoční období

Doba přípravy na Vánoce se nazývá „ADVENT“. Toto označení pochází z latinského slova „adventus“, což znamená příchod. Myslí se zde na příchod Vykupitele Ježíše Krista. Každoročním prožíváním adventu a slavením adventní liturgie církev zpřítomňuje očekávání starozákonních proroků, kteří připravovali lidstvo na příchod Mesiáše. Tím, že se věřící vžívají do atmosféry této dlouhé přípravy na první příchod Vykupitele, ožívují zároveň touhu po jeho druhém příchodu na konci časů, ale rovněž do svého vlastního života.

První začátky slavení adventu se objevují v jižní Galii a ve Španělsku koncem 4. století. Od 12. do 13. století se stal advent začátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal Vánocemi.

*Stůjte na cestách a vyhlížejte,
ptejte se, kde je dobrá cesta
a vydejte se po ní
a vaše duše naleznou klid.*

(Jer 6,16)

Součástí příprav na příchod Ježíše Krista je také pokání. Ježíš začal své působení slovy: „Čiňte pokání a věřte evangelium“

(Mk 1,14)

Co je to pokání a obrácení?

Hebrejská slova používaná pro pokání znamenala v běžné hovorové řeči: „změnu cesty, návrat po ní v protisměru“, ale i „vzdychání, pocitování lítosti“. V náboženském jazyce pak vyjadřovala nové orientování se ve všem jednání, odvrácení od toho, co je zlé a navrácení se k Bohu. Původním smyslem pokání je neustálá revize (dosavadního) směru naší životní cesty.

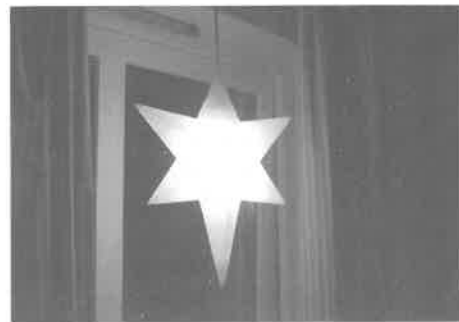
Odmítnutí pokání - „nekajícnost“ pak znamená upravování skutečnosti podle sebe, ubírání se cestou, která je možná momentálně cestou menšího odporu, ale která nemusí mít pro náš život perspektivu.

Chodě po všech cestách, jak jsem vám ukázal, a povede se vám dobře, praví Bůh.

(srv. Jer 7,23)

Tradiční skutky pokání

Během staletí se osvědčilo několik kroků na cestě pokání: půst, modlitba, almužna a smíření.

PŮST - ZŘEKnutí SE

Postem se nemíní jen zdrženlivost v jídle a jiné projevy sebekázně. Půst je hlavně zřeknutí se všeho, co je v našem životě zbytečné, co je pro nás jen přebytkem, „zátěží“. V postu se „držíme zpět“, abychom Bohu otevřeli v našem životě prostor. Výzva postu je: nebudme „živi jen chlebem“, ale též Božím slovem. Proto četba a naslouchání Božímu slovu je důležitým prostředkem pokání...

ALMUŽNA - ČINĚNÍ DOBRA

Tím, čeho se vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem.)

MODLITBA

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Modlitba je příležitost přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět.

Modlitba je setkávání s Bohem, který má moc do života vnášet světlo, pokoj, sílu...

SMÍŘENÍ

Smíření s Bohem, bližními i se sebou samým. K pokání neodlučně patří poznání a vyznání všeho špatného z naší minulosti, všech našich špatných cest a následné smíření se. Vrcholem je svátost smíření - zpověď. V ní jde o setkání s Bohem, který je schopen a připraven všechno zlo z naší minulosti smazat a odpustit. Tímto nás zbavuje tíže minulosti a jejích důsledků. Osvobozuje nás tak k novému vyjití do života.

Poznat, uznat a vyznat poklesky minulosti činí člověka schopným čelit pokušením a obtížím dneška.

Ježíšova výzva k obrácení a k pokání nemíří především na vnější skutky, „žíněné roucho a popel“, posty a umrtvování, nýbrž na obrácení srdce, na vnitřní pokání. Bez něho zůstávají kající skutky neplodné a lživé. Vnější skutky jsou pouze pomocí k proměně srdce.

vira.cz

80 let od vzniku svatojánského muzea v Nepomuku

Jedním z patronů českobudějovické diecéze je mučedník sv. Jan Nepomucký, který se narodil někdy mezi lety 1340-50 v městečku Pomuk (dnes Nepomuk) v západních Čechách. Je to pravděpodobně vůbec nejznámější Čech, a to hlavně díky neobyčejně silnému baroknímu kultu, který nastal po jeho svatořečení v roce 1729 a rozšířil se prakticky do celého katolického světa. Na místě světcova rodného domku dnes stojí monumentální barokní dvouvěžový kostel, v jehož středu se nachází tzv. Kolébka sv. Jana (oltář v místě Janova narození). Krom toho je v městečku ještě starobylý kostel sv. Jakuba, jenž pochází nepochybně již z doby založení nedalekého cisterciáckého kláštera (po roce 1144). Na výrazném kopci zvaném Zelená hora s mohutným zámek Šternberků stojí vydrancovaný poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie, z něho pochází milostná socha Madony Zelenohorské u františkánů ve Vídni. Svůj kostelík sv. Josefa Kalasanského měla též velká budova piaristické koleje a školy z roku 1865, situovaná na náměstí, kterou piaristé opustili v roce 1930 (dnes je zde mimo jiné umístěno Městské muzeum a galerie Nepomuk).

V Nepomuku se vždy po padesáti letech od roku svatořečení 1729 konaly velké oslavy tohoto světce, tak i v roce 1929, který byl tehdy současně rokem velkých oslav svatováclavských. Oslavy začaly již v jubilejní den svatořečení, totiž o svátku sv. Josefa 19. března a hlavní část pak proběhla v květnu. Pro představu o tehdejší situaci v náboženském životě si uveďme, že biskup Šimon Bárta tu dne 5. května sloužil pontifikální mši svatou a následující den v tomto nevelkém městečku, čítajícím tehdy cca 1900 obyvatel, biřmoval 425 věřících. Dne 16. května pak do Nepomuku zavítal papežský nuncius Petr Ciriaci. Děkanství v Nepomuku bylo poté dne 1. listopadu 1929 povýšeno na arciděkanství a Jan Strnad, jmenovaný kanovníkem, se stal prvním arciděkanem.

V souvislosti s oslavami také nepomucký děkan P. Jan Strnad uspořádal v budově děkanství výstavku památek sv. Jana Nepomuckého, která se o rok později stala základem k založení Muzea svatojánských památek, či přesněji, jak se tehdy oficiálně jmenovalo „*Církevní museum svatojánských a jiných církevních památek*“. Přístupné bylo na požádání až do roku 1961.

Základ sbírek povstal z darů, které lidé muzeu věnovali po výzvách, zveřejněných

v domácím i zahraničním tisku. Sám arciděkan Strnad tomuto dílu věnoval mnoho úsilí a veškeré finanční prostředky, shromáždil kolem sebe skupinu podobně smýšlejících lidí a ustavilo se kuratorium

Arciděkan Jan Strnad

muzea. Byli to především P. Viktor Michka ze Lnář, který daroval některé předměty a vyšší finanční částku, odborně pak při-

spívali zejména Alexandr Berndorf z Prahy, Václav Kozel z Příbrami, Ladislav Lábek z Plzně. Expozice byla umístěna ve velkém sále v patře budovy arciděkanství. Byly tu vystaveny malby a skici Františka Sequense, sbírka pamětních mincí a medailí se sv. Janem Nepomuckým, kancionály, misály a nebekličce, škapulíře, relikviáře. V jedné z velkých vitrín byly vystaveny též hudební nástroje ze svatojánského kůru, vesměs z 1. poloviny 19. století. Shromážděno bylo množství obrázků a sošek, uměleckých i lidových, včetně primitivních hlíněných až ze Zakarpatské Ukrajiny. Samozřejmě též svaté obrázky a rytiny a bezpočet fotografií a výstřížků z tisku, a to i ze zahraničí. Ty ochotně zasílali lidé se vztahem k sv. Janu Nepomuckému, většinou rodáci, které život zavál do vzdálených krajín. Po stránce uměleckohistorické patřily k nejvzácnějším exemplářům např. rukopisná litanie k sv. Janu Nepomuckému od Jakuba Jana Ryby z roku 1802, kniha řeznického cechu v Nepomuku z roku 1618, kniha literátského bratrstva z roku 1618, barokní obrazy sv. Dominika a Matky Boží Svatotomské z kostela sv. Jana Nepomuckého

P. Jan Strnad v nepomuckém muzeu

v Nepomuku, veduta Nepomuku z roku 1882 od nepomuckého rodáka ak. malíře Augustina Němejce, deska řeznického cechu z roku 1629, cechovní prapory aj. V sále byla též tzv. příruční knihovna s tisky a alby fotografií svatojánských památek z různých zemí. Vlastní knihovna pak byla umístěna zvlášť a sestávala jednak ze svatojánské literatury (přes 300 položek) a jednak z ostatní církevní literatury (přes 200 položek). V jedné z vitrin byl vystaven i čínsky psaný životopis sv. Jana Nepomuckého, který vyšel tiskem roku 1917 a daroval jej P. Josef Zeman, misionář v jižní Číně, na odpočinku ve Inářském klášteře. V klenuté místnosti v přízemí se nacházelo **lapidárium** s kamennými a hliněnými artefakty, převážně nálezy z nedaleké obce Klášter, kde cca v letech 1144–1420 působil cisterciácký klášter až do svého zničení husity. Zajímavostí je, že v Klášteře u Nepomuku a v nepomuckém kostele sv. Jakuba byly poprvé na našem území použity tzv. tvárnice, hliněné ozdobné cihly, které byly natřeny bílou vápennou omítkou a měly vytvářet dojem kamene. Podobně se pak používaly při stavbách ve Zlaté Koruně, Strakonících, Milevsku i v moravském Žďaru nad Sázavou.

Svatojánské muzeum v Nepomuku prožívalo svůj rozkvět zejména začátkem 30. let 20. století, z té doby pochází nejvíce katalogizačních zápisků přírůstků. Přijížděli sem ohlášené skupinové návštěvy i specializovaní odborníci. Po smrti děkana Strnada roku 1939 přišli do duchovní správy v Nepomuku kněží Kongregace bratří Těšitelů z Getseman (v českobudějovické diecézi měli svůj dům též v Suchém Vrbném).

Počátek období úpadku muzea nastává po uchopení moci komunisty. V roce 1950 bylo arciděkanství jako klášter přepadeno ozbrojenými jednotkami na jejich rozkaz. Šlo o tzv. Akci K, totiž celkovou likvidaci klášterů v tehdejší Československu. V totalitním období pak byla režimu připomínka jakéhokoli světce, zvláště českého, nepřijemná. Do prostor arciděkanství se roku 1961 nastěhovalo Vlastivědné muzeum Nepomucka, které do vitrin Svatojánského muzea instalovalo všechno možné, přírodu, vycpaná zvířata, národopis, řemesla, ale sv. Jana Nepomuckého by nejraději z dějin Nepomuku vymazalo. Jakkoliv se to zdá neuvěřitelné, i taková prestižní instituce, jakou byla Československá akademie věd, ve své šestidílné Malé československé encyklopedii z roku 1986 (díl. III., s. 156) uvádí v krátkém hesle „Jan Nepomucký“ tuto nehoráznost: „Domnělá postava českého katolického

mučedníka ze 14. století..., roku 1963 kanonizace kat. církví zrušena”.

Tento stav trval vlastně až do převratu v roce 1989. Tehdejší správce farnosti P. František Cibuzar dosáhl v letech 1991–93 navrácení prostor arciděkanství, nábytku i sbírek „Církevního musea svatojánských a jiných církevních památek“. Od té doby je svatojánské muzeum uzavřeno v „klidovém stavu“.

V roce 1993 proběhly v Nepomuku poměrně velkolepé oslavy 600. výročí mučednické smrti sv. Jana Nepomuckého za účasti vysoké církevní hierarchie i politiků. Ukázal se tu i tehdejší premiér Václav Klaus, který se pak v létě téhož roku tolik vztekal, když došlo na Velehradě k zasvěcení národa Panně Marii a televize věnovala události několikahodinový přenos. Arcibiskup z Kolína nad Rýnem, Joachim kardinál Meisner, zvláštní ctitel sv. Jana Nepomuckého, zavítal opakovaně do Nepomuku a daroval městu zajímavou barokní dřevorezbu sv. Jana v právníckém biretu, kterou je dnes možno spatřit v městském muzeu.

V roce 2003 bylo zapůjčeno 23 ks předmětů do expozice Městského muzea a galerie, jsou mezi nimi sochy, korouhve a tabule řeznického cechu z roku 1629. Aktivitou současného duchovního správce farnosti P. Mgr. Ing. Vítězslava Holého pak byla roku 2008 založena „**Matice Svatého Jana Nepomuckého**“, jejímž prvním cílem je znovu uvedení do provozu muzea a jeho rozšiřování, stejně jako šíření úcty k sv. Janu Nepomuckému vůbec.

V letošním roce uplynulo 70 let od smrti P. Jana Strnada a v příštím roce bude 80. výročí vzniku svatojánského muzea v Nepomuku. Věnujme tedy ještě vzpomínku na zakladatele uvedením jeho krátkého životopisu. Jan Strnad se narodil 20. června 1876 ve Vlastci u Přísku (farnost Záhoří). Po bohosloveckých studiích byl vysvěcen 23. července 1899 v Českých Budějovicích na kněze. Působil jako kaplan v Blovicích a Seči (dnes v plzeňské diecézi) a po smrti P. Františka Nováka v Nepomuku a současně jako zámecký kaplan na Zelené Hoře. Od roku 1908 byl

S. Johann v. Nep. auf der Prager Brücke.

Rytina z 19. století znázorňující sv. Jana Nepomuckého, dar kard. Meisnera.

farářem v Prádle u Nepomuku. Příležitostně psal úvahy pro kazatele a katechety a přispíval do Vaňkovy „Kazatelny“. S nicovským farářem P. Františkem Kašparem společně napsal „Kytice myšlenek pro adorátory, kazatele a katechety“ (Nicov u Plánice, 1913). Spolu vydali též: „Jesličky. Dětské koledy u jeslíček a příslušné promluvy“ (Praha, 1927). Přeložil homiletické dílo německého jezuita Ericha Przywary „Církevní rok“ (Praha 1927). P. Strnad byl také nadšeným příznivcem rozhlasu a napsal několik článků o rádiu. Roku 1923 získal jako jeden z prvních koncesí pro svou čtyřlampovku na baterii se sluchátky.

Roku 1928 byl jmenován děkanem (a záhy od r. 1929 arciděkanem) v Nepomuku, kde působil až do své smrti. Nechal opravit oba nepomucké kostely a v letech 1929–30 založil zmíněné svatojánské muzeum. Avšak již roku 1934 byl postižen mrtvicí, která mu další činnost znemožnila. Ochromen zůstal bydlet v soukromí v Nepomuku, kde také dne 13. dubna 1939 zemřel a je tu i pochován.

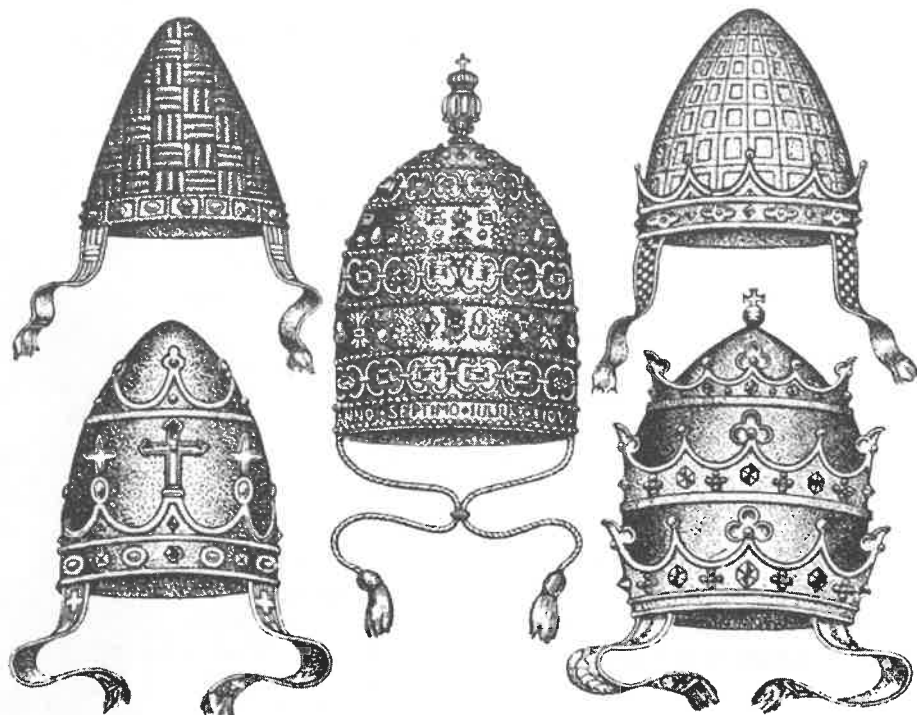
Jiří Černý

Jak se papežové zbavovali tiáry

Jedním ze symbolů papežství byla i slavnostní papežská pokrývka hlavy, tzv. *tiára*. Vznikla z biskupské mitry (a ta zase z frygické čapky) zpevněné několika obručkami, které výzdobou nabývaly podobu korun, zprvu jedné, později dvou a nakonec tří (a začal se jim připisovat symbolický význam dvojí či dokonce trojí papežské vlády - odtud i méně používaný název *tiáry* - *trieregnum*).

Jako slavnostní pokrývka hlavy nebyla používána při liturgii (kdy i papež používal mitru), ale při okázalých příležitostech, např. při procesích a hlavně pak při papežské korunovaci, která byla do značné míry obdobou korunovace panovníků. Takovouto *tiárou* s třemi korunami byl ještě po svém zvolení korunován Jan XXIII. Jeho nástupce Pavel VI., který už jako milánský arcibiskup proslul výrokem „*Církev musí odložit leckterý starý královský plášť a zvolit jednodušší formy, jaké vyžaduje moderní cítění*“, byl ještě po zvolení korunován *tiárou*, ale už modernější, střízlivější - opět se třemi obručkami a jen při okraji s korunovitým věncem; byl to dar od věřících milánské arcidiecéze, která se s ním tak vlastně loučila.

Za jeho pontifikátu byla modernímu cítění přizpůsobena i tzv. *ferula* - berla používaná papeži namísto biskupské berly, od níž se dost odlišovala. Nebyla zakončena zahnutým, ale rovným křížem: nová *ferula* byla zakončena křížem s korpusem a poněkud zahnutá, takže se trochu připodobnila biskupské berle.

Tiáry

Svou *tiáru* však Pavel VI. dlouho nepoužíval. Ještě během 2. vatikánského koncilu, po slavnostní bohoslužbě 13. listopadu 1964, ji položil ve svatopetrském chrámě na oltář jako dar chudým.

Jeho nástupce Jan Pavel I. z toho vyvodil důsledky - nedal se již po svém zvolení korunovat a spokojil se jen se slavnostní bohoslužbou k uvedení do úřadu.

Papežská *tiára* však stále zůstávala jako heraldický symbol v osobních znacích nejen Jana Pavla I., ale i Jana Pavla II.

Teprve Benedikt XVI. ve svém osobním papežském znaku nahradil *tiáru* mitrou a papežství zde symbolizují už jen atributy sv. Petra - dva zkřížené klíče. Na druhé straně, moderní *ferula* po nějakém čase odložil a začal používat tu starou (i když podle slov jeho ceremonáře proto, že je lehčí).

Tiára však ještě stále zůstává - vedle Petrových klíčů - symbolem papežství na vatikánské vlajce.

Vladimír Feldmann

Papež Jan XXIII. v tiáře.

Papež Pavel VI. odkládá tiáru na oltář jako dar pro chudé.

Věžní hodiny v Borovanech i jinde

Měření času zajímalo lidstvo od pradávna a způsob měření odpovídal technické vyspělosti dané kultury. Mezi nejstarší přístroje, kterými se člověk snažil zachytit běh času patřily sluneční hodiny. Čas se měřil podle délky a směru stínu celá tisíciletí. Nejznámější jsou hodiny nástěnné. Nejstarší dochované sluneční hodiny v Borovanech je možné vidět na jižním štítu radnice, postavené v polovině 17. století. Části dalších slunečních hodin a nápisy byly odkryty při nedávných opravách fasády na štítu nad vchodem u předsíně před jižním vchodem do kostela a na jižním štítu fary. Po zdokumentování byly opět hodiny ukryty pod nátěr fasády. Obě tyto stavby byly pořízeny v polovině 18. století. Farní kronika v roce 1885 k těmto hodinám uvádí: „*Pan učitel František Pelikán obnovil sluneční hodiny nad vchodem do kupky a tamtéž se nacházející nápisy zdarma*“. „Kupka“ byl starý název předsíně před jižním vchodem do kostela. Vývoj ve světě šel ale rychleji než v Borovanech. Již kolem roku 1300 byly sestaveny první velmi jednoduché, ale veliké mechanické hodiny. Odbíjely pouze čas. Až později bylo přeneseno ukazování času na ciferníku pomocí jedné ručičky. Hodináři té doby byli nazýváni „orlojníky“ a byli to většinou kováři, nebo zámečníci. Čas v Astronomické věži Klementina v Praze byl původně odměřován hodinovým strojem, vyrobeným v roce 1736. Dnes tento stroj můžete vidět v Národním technickém muzeu.

Patří ke cti našim borovanským předkům, že šli s vývojem doby a již v roce 1859 vykonali sbírku na pořízení podobného hodinového stroje, který umístili do věže u místního kostela. Obecní kronika k tomu uvádí: „*Toho roku se postavili na kostelní věž hodiny které se pojednali od občanstva Borovanského za částku 220 zl. rak. měny a které jsou majetkem obce, a objednal je Václav Frojda t.č. měšťanosta.*“ (Text je doslovně opsán.) Vše nebylo hned takové, jak je známe v současné době. Obecní kronika v roce 1931 k tomuto tématu uvádí: „*Při opravách střechy věže byly obcí pořízeny nové ciferníky k věžním hodinám se zlacenými arabskými číslicemi ze tří stran věže na místo jen malovaných ciferníků na zdi.*“ Při opravách věže v roce 1980 byla celá věž zakryta lešením a to umožnilo dodat na věž čtvrtý chybějící ciferník a na těch z roku 1931 obnovit nátěry a vyměnit ručičky.

Co jsou ale platné pěkné ciferníky, když se ručičky na hodinách nehýbají. Tento stav klidu byl přibližně posledních padesát let.

Ještě za války a asi pár roků po ní hodiny čas ukazovaly. O jakou přesnost se jednalo nebude již dnes důležité, protože hodinový stroj z roku 1859 je zejména kovářský výrobek. Jeho pohyb mu zaručovala tři kamenná závaží o hmotnosti 48, 36 a 20 kg, zavěšená na lanech dlouhých 16 metrů. Každý den musela obsluha vylézt k hodinovému stroji, umístěném na plošině nad zvony v úrovni ciferníků, a musela navinout lana se závažími nahoru k hodinovému stroji. Byla to velice namáhavá práce, protože klika dlouhá pouze 30 cm byla nasazena přímo bez pomocných převodů na cívky v hodinovém stroji. Ke každodennímu sportovnímu výkonu nutno přičíst i překonání výškového rozdílu mezi nádvořím zámku a plošinou pod zvony, kde napočítáte 108 schodů. Odtud k hodinovému stroji bylo nutné vystoupat po dalších devatenácti příčkách tří žebříků.

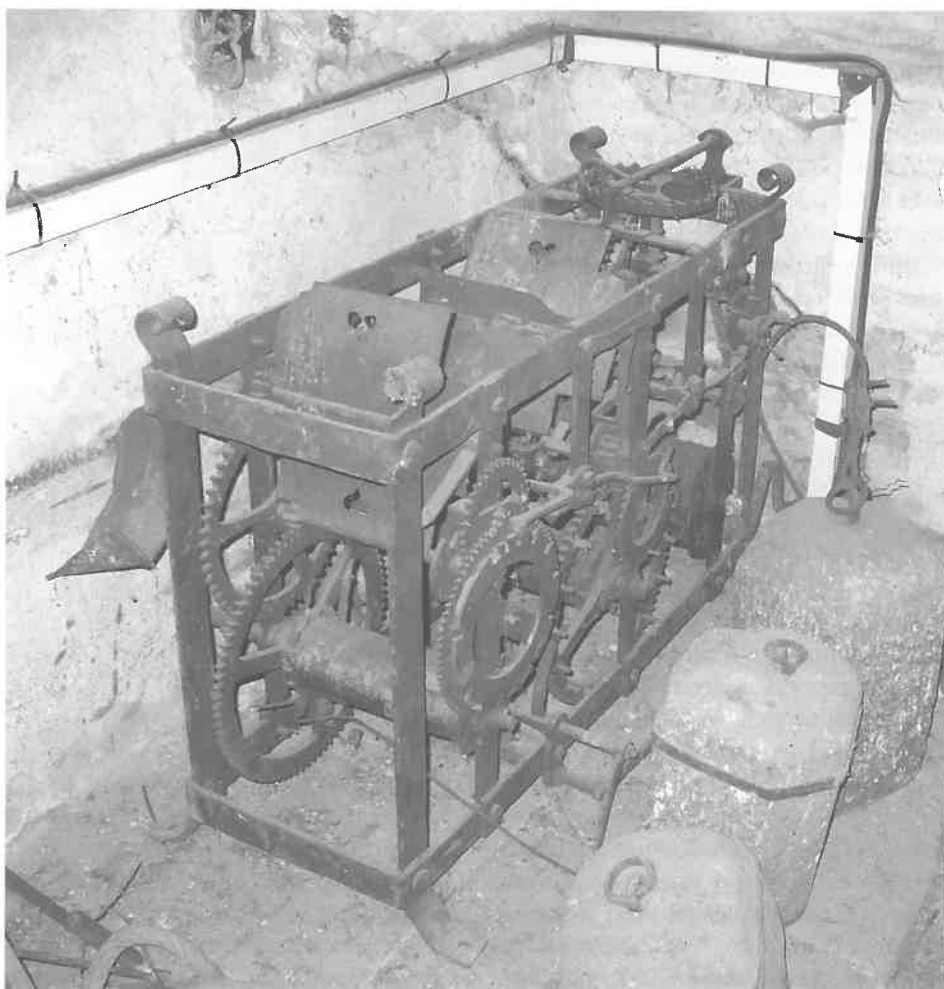
Již v padesátých letech ale hodinový stroj odmítal další činnost. V té době byl vyhlášeným hodinářem v okolí pan Šimek z Vrcova, ale hodinový stroj se jím nedal k další činnosti přesvědčit. V dalších desetiletích postupně přicházeli další hodináři amatéři zkoušet své umění, ale se stejným výsledkem. Když přišel rok 1980 a farnost

musela vyměnit celou horní část konstrukce věže, byla věž kompletně zakryta lešením. Tehdy se nechal se slyšet předseda MěNV, že město pořídí nové elektrické věžní hodiny. Nestalo se tak hned, ale za pouhých 24 roků v roce 2004. Výměna hodinového stroje a veškerých rozvodů byla zajištěna Římskokatolickou farností v Borovanech, avšak finanční krytí bylo provedeno v plné výši z příspěvku města v částce 112 tis. Kč. Údržba a elektrickou energii zajišťuje farnost.

My starší si většinou přejeme, aby nám čas tak neutíkal, ale současným elektrickým hodinám to mnoho nevádí. Jsou řízeny satelitem a tak nám nezbyvá, než se s rychlým během času smířit.

Letos je tomu právě 150 let od pořízení prvních věžních hodin v Borovanech. Je pravděpodobné, že po dokončení stavebních úprav východního křídla místního zámku - bývalé prelatury kláštera, se najde prostor, kde si budou moci všichni zájemci tento starodávňý hodinový stroj prohlédnout a potěžkat i kamenná závaží, která stroji dodávala energii k pohybu (viz přiložené foto). V současné době je vše uskladněno v prvním patře věže u místního kostela.

Josef Malík

Co nám také přinesla svoboda před 20 lety?

Např. do té doby oficiálně nedostupnou možnost teologického studia.

A tak roku 1990 nastoupilo přes 50 prvních dlouho natěšených zájemců do nově vznikajícího ročníku zatím neexistující fakulty v Českých Budějovicích. Spojovala je nadšená touha po vzdělání, které mnozí z nich měli již částečně tajně rozjeté z totalitní doby, někteří snad byli jen zvědaví na nový neznámý obor, někteří to viděli jako předpoklad pro další zamýšlené aktivní působení v církvi.

Spojovala je taky povětšinou pevná, tvrdými roky prověřená víra v Boha a jeho volání. Spojovali je i podobně nadšení vynikající vyučující, osobnosti, které musely ve společnosti o své odbornosti dlouhé roky mlčet.

Nechci zde jen nostalgicky popisovat průkopnické začátky před vznikem Teologické fakulty, i když se to může třeba hodit k chystaným oslavám jejího dvacetiletí. Chci se jen trochu podělit o to, co z těchto začátků vzešlo, jak jsme to mohli po 15 letech od svého absolutoria reflektovat při našem setkání doslova „na půdě“ současné školy koncem října t. r.

Sešla se nás asi polovina, což vzhledem k různému věku i místu bydliště bylo docela dobré skóre. V době studia totiž mezi námi byli jak čerství maturanti, tak i duchodci - zástupci několika generací, a dnes už mnozí nemohou přijít z důvodů zdravotních. Žijeme porůznu od diecéze plzeňské přes pražskou po brněnskou, takže aktualizace adres po tolika letech také nebyla stoprocentní.

Několik posledních roků minulého století jsme ještě měli možnost se občas sejít aspoň v částečném počtu na českobudějovickém biskupství, 10 let století nového nás však docela rozdělilo. O to větší radost jsme měli z této příležitosti opět se vidět, přivítat mezi sebou původního i současného „šéfa“ školy, slyšet jejich rekapitulaci i další vizi fakulty, podělit se o povzbuzení, že dobré snahy každého na jeho správném místě mají smysl. Prohlédli jsme si nové prostory školy, srovnali s původními v tehdejší koexistenci s hudební konzervatoří a oslavili společně našeho Pána při eucharistické hostině ve školní kapli. Závěr patřil dobrému jídlu v restauraci, některým se protáhl až do pozdního odpoledne.

Ve své různosti stavů a působišť jsme si jistě vzájemným obohacením a dokladem pestrosti Hospodinovy vinice, na níž má každý svůj nezastupitelný úkol. Do našeho kolektivu patří 8 trvalých jáhnů diecéze (svobodní i ženatí), lidé v civilních i cír-

kevních službách. Díky všem za účast (koho jsme nesehnali, ozvěte se napříště!), fakultě a jejímu vedení za vlídné přijetí a těšíme se, že se budeme nadále moct sdílet častěji - pro potěchu, povzbuzení a snad i pro zkušenost další generaci. -mm-

Pro školu není v prvé řadě nejdůležitější, jaký má název, jaké má statistiky nebo kde a jakou má budovu. Nejdůležitější jsou lidé - a to jak vyučující, tak studenti. Zvláštním případem jsou studenti bývalí, tedy absolventi. Když jsou absolventi hrdí na svou školu, je to pro veřejnost mnohem větší známka kvality než cokoli ostatního. Kdo z nás ví, jaké statistiky vykazuje univerzita v Oxfordu? Kdo z nás ví, jaké přesné názvy mají koleje této univerzity? Kdo z nás měl to štěstí se do Oxfordu podívat a vidět budovy této staroslawenské školy? Všichni ale vědí, že na studium v Oxfordu může být každý hrdý. A absolventi této anglické univerzity na něj patřičně hrdí jsou.

Naši první absolventi skončili svá studia teprve před 15 lety a přesto, že se naše fakulta s Oxfordem srovnávat nemůže, mají ji stále rádi a ze zkušenosti oněch 15 let hodnotí své studium (přes všechny těžkosti počátků) jako užitečné. To mě jako děkana fakulty velmi těší a beru to jako jasný závazek i do budoucna. Na Oxford zatím nemáme, ale kdoví, co přinese budoucnost. Stačí se jen snažit a tvrdě pracovat... řekněme 300-400 let. Nebo to půjde rychleji? (jako dnes ostatně všechno)

Tomáš Machula

Víkend pro dívky v Nové Cerekvi

Víkend pro dívky na faře v Nové Cerekvi jsme začaly 9. října společnou večeří. Po ní nás překvapila nečekaná návštěva - S. Margyta, se kterou jsme si vesele popovídaly. Pak jsme se odebraly do podkroví a poslouchaly příběh o zemi, která byla celá zastoupena horami, takže na ní nedopadal sluneční svit. Pak do země přišel cizinec, který obyvatelům země povídal o slunci. Vyprávění skončilo tím, že si lidé zachovali světlo v srdci.

Příběh nám vyprávěla paní Hunalová a my jsme při něm používaly různé věci, třeba barevné látky, dřívka a korálky. Pak jsme si z nich postavily symbolické domečky a spojily je cestami a svíčkami. Nad vzniklým obrazem jsme si chvilku popřemýšlely a pak už byl nejvyšší čas jít spát.

Sobotní ráno jsme začaly v 7:30 snídaní, v 9 hod. byla mše sv. v místní kapli. Následoval program Jany Šaškové. Kreslily jsme samy sebe a ve skupinkách jsme portréty opravovaly. Po krátké diskusi jsme šly na oběd.

Odpoledne jsme byly rozdělené do skupinek. Jedna skupinka hrála hry, druhá vyrá-

běla podzimní dekorace z neuvěřitelného množství přírodnin, které nachystala katechetka Hanka Pechová. Odpoledne dorazil P. Roman Dvořák, který si pro nás připravil přednášku na téma *Žena v Bibli*.

Hanka nás naučila dva židovské tance, které mohli zájemci zatancovat při nedělní mši

svaté, kterou sloužil P. Roman Dvořák. Po mši jsme se rozloučili písničkou a rozjeli domů.

Děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravě programu, i kuchařkám za výborný oběd!

Anička a Dominika, účastnice setkání

Duchovní obnova akolytů na Ktiši

Již po několikáté se sešla skupina akolytů všech věkových kategorií, kteří spolupracují s farností sv. Vojtěcha ve Čtyřech Dvorech. Obnova, která probíhá dvakrát do roka, se tentokrát konala 10.-1. října na DCŽM Ktiš a zúčastnilo se jí deset akolytů. Jako exercitátora pozvali Jiří Prachař a Petr Konrád, letití organizátoři těchto obnov, salesiánského kněze Dr. Pavla Kuchaře. Sobotní dopoledne bylo věnováno několika přednáškovým vstupům, kde jsme se zamýšleli nad závislostmi v našich životech, neschopností či neochotou vidět svůj hřích, nad naší hluchostí ke Kristově volání, silou Ducha svatého aj. Jednotlivé části měly značně obohacující charakter také proto, že se do nich mohl zapojit každý z účastníků, a podělit se o svůj vlastní postoj nebo se svěřit se svými pochybami a starostmi, které často ponecháváme ponořeny ve stínu našeho nitra. Při tomto sdílení se a „odkrývání“ jsme opakovaně pocítovali, jak se shodujeme v prožívání některých životních situací.

Po obědě jsme se vydali do okolních lesů a společně se modlili křížovou cestu. Zdejší příroda má zvláště v těchto dnech svůj pestrobarevný půvab, který se člověku nezdáritelně vtiskává do paměti, a působí na něj přímo psychoterapeutickým způsobem. Proto i modlitba v takovém prostředí může v člověku otevřít nové roviny vnímání. Každý z akolytů si tedy připravil jedno ze zastavení a opět mohl do něj vložit nějakou ze svých životních bolestí, což výrazněji umocňovalo náš prožitek. Dříve než se vkradl soumrak do těchto končin, vrátili jsme se zpět a slavili v kapli mši svatou. Okolo deva-

tenácté hodiny jsme povečeřeli tradiční pokrm, který neodmyslitelně patří k těmto setkáním. Jednalo se o buřty na cibuli a za jejich kvalitní přípravu, provedenou dle všech směrnic Evropské unie, vdčíme Petru Konrádovi.

Den Páně jsme zahájili ranními chválami. Hned po snídani jsme pokračovali dalším přednáškovým blokem. Zamýšleli jsme se nad tématem „*Utrpení v životě křesťana*“ a souvisejícími otázkami. Následně jsme se přesunuli do farního kostela, který svým mobiliářem upomíná na kdysi početné německé osídlení, a slavili jsme s místními eucharistií.

Mám-li se vrátit k něčemu, co mě skutečně nezapomenutelně oslovilo, pak musím zmínit především osobu P. Pavla. Pro mne to bylo první setkání s ním, ovšem neobyčejně obohacující. Z otce Pavla vyzařuje hluboká pokora, nesmírná otevřenost a opravdovost, citlivost, smysl pro naslouchání, dýchá z něj neutuchající lidskost, což v mnohých z nás, když jsme hovořili o průběhu obnovy, vyvolávalo neskrývaný obdiv. Nesmírně si vážím toho, jak měl připravenou a procítěnou celou obnovu.

Rád bych na závěr poděkoval těm, kdo pravidelně organizují tyto obnovy, dále všem účastníkům a bezpochyby P. Pavlu Kuchařovi. Mé díky patří každému, kdo svým aktivním nasazením vytváří prostor k očistění našich znesvářených a zkormoučených srdcí od nahromaděných tíživých nánosů a pomáhá nám tak načerpat duchovní síly, tolik potřebné pro zdravý život nejen v našich rodinách, ale i farnostech.

Vlastimil Sekyrka, (účastník obnovy)

O oblastním setkání charismatické obnovy v Českých Budějovicích

Potřeba druhého obrácení, život a obtíže malých společenství, oživení osobní modlitby, evangelizace, větší odpovědnost a odvaha pro vedení skupinek a mnoho jiných témat zaznělo během oblastního setkání charismatické obnovy v Českých Budějovicích. Setkání proběhlo v sobotu 7. listopadu v budově budějovické konzervatoře. Program zahájilo na sto třicet účastníků modlitbou chval. Následovaly přednášky na ústřední téma „*Kristus, nevyčerpatelný pramen*“. Přednášející P. Serafim Jan Smejkal, OCarm., zaujal mj. zamýšlením nad historickou nezbytností pramene při stavbě pevností. „*Pokud neměla pevnost vlastní pramen, mohl se protivník radovat, stačilo jen vytrvat v obléhání dostatečně dlouhou dobu a pevnost jistě padla do rukou nepřítele...*“

Po přednášce se diskutovalo ve skupinkách. Společně jsme slavili mši svatou. Po obědě mohli zájemci využít možnosti přímluvné modlitby, shlédnout krátký film, nebo přistoupit ke svátosti smíření. Odpolední přednáška a modlitba chval pak zakončily společně prožitý den.

Myslím, že jsme si všichni odnášeli domů novou radost a elán pro další cestu, kterou máme před sebou. Dík za to patří organizátorům, přednášejícím a také doprovodné kapele, která hrála skvěle. *-jb-*

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

„Dušičkové zastavení“ v Domě sv. Pavla

V den památky Všech věrných zemřelých se v Domě sv. Pavla Městské charity České Budějovice, který je určen zejména mužům bez domova, konalo tzv. „Dušičkové zastavení“.

Jeho smyslem byla nejen vzpomínka na zemřelé klienty Domu sv. Pavla, ale také zapojení pastorační práce do celku práce s lidmi bez domova. Jeví se totiž stále důležitější, aby se s klienty Charity, kteří se ocitli na ulici bez práce a bez domova, pracovalo nejen prostřednictvím sociální práce a psychoterapie, ale také pastoračně. Setkání bylo zahájeno 130. žalmem, který začíná slovy *Z hlubin volám k tobě, Hospodine*. Následovalo čtení ze 4. kapitoly listu Soluňanům o křesťanském pohledu na smrt a o vzkříšení. Smysl biblického textu byl potom krátce vysvětlen.

„Dušičkové zastavení“ pokračovalo vzpomínkou na zemřelé. Nejprve vedoucí Domu sv. Pavla připomněl všechny klienty domova, kteří již zemřeli; jmenovitě pak ty, kteří zemřeli v posledním roce. Za ně za všechny pak zapálil svíčku pod tzv. „bezdomoveckým křížem“. Poté pastorační asistent Diecézní charity připomněl všechny ostatní klienty Charity, kteří již zemřeli, zejména klienty domovů pro seniory a služeb domácí péče. I za všechny ostatní klienty Charity pak byla zapálena svíčka u paty „bezdomoveckého kříže“. Jeden z asistentů Domu sv. Pavla připomněl obdobným způsobem všechny zesnulé pracovníky Charity v Českobudějovické diecézi. Zástupce ředitele Městské charity České Budějovice pak podobně připomněl všechny blízké pracovníků a klientů Charity. Příležitost, na někoho takto vzpomenout, dostali i účastníci setkání z řad lidí bez domova. Vzpomínali na své rodiče, přátele i manželky. „Dušičkové zastavení“ pak bylo zakončeno společným zpěvem písně „Blíž k tobě Bože můj“.

Setkání se zúčastnilo přibližně deset klientů Domu sv. Pavla a deset pracovníků Charity – a to nejen z řad pracovníků Domu sv. Pavla. Bezdomovecký kříž, pod kterým byly zapalovány svíčky za zemřelé, vznikl během letošní postní doby. Jeden z klientů Domu sv. Pavla ho připravil z hrubě opracovaných fošen a ostatní klienti na něj zavěsili své příběhy, které napsali nebo namalovali. Kříž byl navíc doplněn symboly trnové koruny z ostaného drátu, srdcem protknutým ostaným drátem a ukřižovaným rukama za mřížemi, které také vyrobili během postní doby klienti domova za podpory psychoterapeuta a pastoračního asistenta. Kříž pak na Bolestný pátek před Velikonocemi 2009 požehnal biskup Pavel Posád, prezident Charity ČR. Posláním Domu sv. Pavla je podpořit osoby bezprostředně ohrožené nebo postižené sociálním vyloučením a osoby bez přístřeší k aktivnímu řešení jejich situace. Důležitým prvkem této podpory je snaha o vytvoření pocitu přijetí, bezpečí a opory. Centrum sociálních služeb Dům sv. Pavla sídlí v Riegrově ulici 32 v Českých Budějovicích.

Michal Opatrný, pastorační asistent DCH ČB

ČESKOBUDĚJOVICKÁ CHARITA HLEDÁ NOVÉ DOBROVOLNÍKY

Diecézní charita České Budějovice hledá nové dobrovolníky. Těmi se mohou stát lidé, kteří dovršili 15 let, mají čas 2-3 hodiny týdně a chtějí se podílet na různorodých činnostech se seniory, s dětmi, nebo vpomáhat při manuálních činnostech. Přínosem dobrovolnictví obecně je pohled do jiného světa, dobrovolníkům jejich činnost umožňuje osobní rozvoj, zvyšují si schopnost empatie a zlepšují komunikační dovednosti.

Činnosti dobrovolníků se liší podle toho, komu a jakým způsobem se věnují (jednotlivě nebo v menších skupinkách). Se **seniory** si dobrovolníci hodně povídají, naslouchají jim a pomáhají s drobnými praktickými věcmi (pomoc při procházce, drobný nákup, drobný úklid apod.). Dobrovolníci, kteří se věnují **dětem ze sociálně znevýhodněného prostředí**, vedou různé kroužky, tráví s dětmi volný čas, pomáhají jim s doučováním, nebo pořádají menší výlety. K dispozici pro schůzky nebo kroužky s dětmi je také klubovna. **Z manuálních činností** potřebujeme např. výpomoc při

šití jednoduchých oblečků pro koledníky na připravovanou Tříkrálovou sbírku, pomoc v charitním šatníku, při drobných opravách a podobně. Tím ale samozřejmě výčet činností, kterým se naši dobrovolníci věnují, zdaleka nekončí - pomáhat lze takřka jakkoliv.

Pracovníci centra s novými zájemci probírají možnosti dobrovolnictví, proškolí je a v průběhu dobrovolnictví jim jsou k dispozici radou a pomocí. V současné době je pod hlavičkou charity činných 62 dobrovolníků různého věku i sociálního statutu. Jednak to jsou studenti, jednak ale také lidé pracující i mladí senioři. Průměrný věk našich dobrovolníků je 37 let, ze 72% se jedná o ženy, mužů je 28%.

Zájemci si mohou domluvit schůzku buď telefonicky na čísle 386 322 611, nebo přímo v centru v Kanovnické ulici 11 v Českých Budějovicích, vchod od Mlýnské stoky.

DiS. Lucie Prokopová,
koordinátorka dobrovolníků
tel: 386 322 611, mob.: 731 604 163

Dobrovolnické centrum při Diecézní charitě ČB, Kanovnická 11, 370 01 České Budějovice

Město České Budějovice finančně podpořilo Městskou charitu

Statutární město České Budějovice podpořilo Městskou charitu České Budějovice a její službu „**Domino - služba pro lidi s duševním onemocněním**“ částkou 100000 Kč.

Finanční prostředky jsou určeny na podporu rozvoje terénní práce pro lidi s chronickým duševním onemocněním. Hlavním cílem služby je podpora samostatného bydlení těchto lidí na území Českých Budějovic a blízkého okolí. Projekt je díky podpoře realizován od května 2009 do konce roku.

„*Terénní práce je zaměřena na osoby ve stabilizovaném psychickém stavu, ale zároveň v nepříznivé životní situaci v oblasti bydlení. Jedná se o podporu při obstarávání běžných osobních záležitostí, trénink základních dovedností pro chod domácnosti, podporu v komunikaci s institucemi, zacházení s duševní nemocí, apod.*“ říká Pavla Šťastná, vedoucí služby. „*Velmi důležité je také trénování samostatného bydlení v přirozeném prostředí uživatele a tím omezení ústavních pobytů*“, dodává.

Služba Domino poskytuje již 10 let své služby lidem s chronickým onemocněním typu schizofrenie, schizoafektivní poruchy, afektivní poruchy, poruchy osobnosti, poru-

chy chování, posttraumatické stavy či neurotická onemocnění.

Posláním služby Domino je podporovat, rozvíjet a udržovat soběstačnost a samostatnost lidí s duševním onemocněním, podporovat jejich aktivní způsob trávení volného času, stabilizovat jejich psychické zdraví a předcházet jejich umisťování do ústavních sociálních či zdravotních zařízení.

Posláním Městské charity České Budějovice je poskytování sociálních a zdravotních služeb na území města České Budějovice a okolí a pomoc všem lidem, kteří pomoc potřebují.

Jde zejména o pomoc seniorům a nemocným občanům v domácím prostředí, mužům bez domova, lidem se zdravotním postižením, etnickým menšinám a všem lidem v nouzi.

Mgr. Pavla Šťastná, DiS., vedoucí služby
tel: 776 655 343, www.mchcb.org
e-mail: pavla.stastna@chcb.org

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Kongres katechetů v Kroměříži

Na katechetickém kongresu, který se konal v Kroměříži ve dnech 27.-30. října, jsem byla letos poprvé a mohu říct, že nelituji. Přihlásila jsem se na popud své kolegyně-katechetky již v květnu. Těch několik měsíců rychle uteklo a my jsme se vydali do místa konání VII. celostátního kongresu katechetů na téma „Víra“. Z naší diecéze jsme jeli společně autobusem, za jehož obstarání děkujeme českobudějovickému biskupství. Večer jsme už vystupovali před Arcibiskupským gymnáziem, kde o nás bylo až do pátku vzorně pečováno, zvlášť při snídani a večeři. Ubytovali jsme se (někteří se vydali na téměř noční procházku krásným městem) a nechali si zdát první kroměřížské sny kongresu 2010.

Celostátní setkání katechetů nemohlo začít jinak než mší svatou, kterou celebroidal olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner. Ve čtvrtek odpoledne sloužil mši sv. Mons. František Václav Lobkowicz, OPraem., biskup ostravsko-opavské diecéze, a v pátek v poledne královéhradecký biskup Mons. Dominik Duka, OP. Přijetí od všech třech bylo velice milé, protože se nám od nich dostalo pochopení, povzbuzení i ujištění, že jsou stále s námi v modlitbách. To je pro katechety a vůbec lidi aktivně působící v církvi důležité, neboť si dobře uvědomujeme, že katechetická a pedagogická činnost není jednoduchá a plody často nejsou vidět.

Pochopení i povzbuzení se nám dostalo vlastně od všech přednášejících - a že těch přednášek nebylo málo. Znovu jsme si uvědomili, že ten, kdo jako první volá, je Bůh a víra je pak vlastně odpovědí ANO na Boží volání. Bůh touží po každém člověku a proto se mu sdílí a dává mu účast na svém životě. Slyšeli jsme, že růst víry je cestou k Bohu, poznali jsme duchovní postoje katechety (přijmout vlastní „nezvládnutí“, být vnímavý na výzvy druhých, nekomplikovat druhým přístup ke Kristu atd.). Dále jsme na vývoji člověka podle E. Eriksona sledovali vývoj víry v jednotlivých fázích člověka. Zkoumali jsme pojetí víry ve Starém zákoně (víru lze popsat v konkrétním lidském životě) i v Novém zákoně (víru musíme projevovat a je podmínkou k zázraku) i z pohledu systematické teologie - zde jsme mluvili o vlastnostech víry, o životě z víry apod. V přednášce „*Poklad víry máme v nádobě hliněné*“ k nám promlouvala slova o tom, že jsme sice slabí (hliněná nádoba), ale Bůh tím, že slabost vzal na sebe, učinil z ní cestu a Ježíš po nás nechce nic (utrpení, pokušení atd.), co si neprošel sám - v něm a s ním se stáváme silní. Přednášeli nám např. doc. Ludvík Dřímál, doc. Petr Chalupa, Th.Lic. David Bouma, doc. Aleš Opatrný, Vojtěch Kodet, O.Carm.

Po každé přednášce následovala reflexe a diskuse, což bylo dobré, protože jsem měla mož-

nost si to v sobě srovnat a upevnit. Kromě toho jsme se při skupinových pracích (nebo jen tak, při rozhovorech) shodli na tom, jak důležitá je modlitba, život v Duchu svatém a být dobrým příkladem ve víře pro druhé.

Ve večerních hodinách jsme se mohli dále vzdělávat nebo se společensky a kulturně vyžít. A tak někteří z nás byli na prezentaci Papežského misijního díla nebo projektu doc. Ludmily Muchové, navštívili Arcibiskupské vinné sklepy (a ochutnávku vín) či absolvovali prohlídku Arcibiskupského zámku. Těch možností bylo ještě více.

Přes den mezi přednáškami jsme si mohli zakoupit různé učební materiály, knihy atd. či shlédnout prezentaci časopisu *Nezbeda*, In a další.

Bylo o nás výborně postaráno nejen po duchovní stránce, ale i po tělesné, protože byly k dispozici dobré koláče, kafe a čaj a obědy (ty byly zvlášť chutné, protože jsme byli v přednáškovém sále Střední školy hotelové a služeb Kroměříž).

Tento kongres byl pro mě velkým přínosem. Mimo jiné jsem na něm načerpala povzbuzení a snad i utvrzení ve své práci. Také jsem si mohla uvědomit, kde jsem já na cestě k Bohu a některé již dřívější věci a poznatky si utřídit a lépe jich využívat při předávání víry. Za to vše děkuji organizátorům a Bohu.

Iva Hojková

Setkání dětí v Emauzích na Klokotech

6.-7. listopadu se v Klokotech-Emauzích konalo další setkání dětí z farností našeho vikariátu. V letošním roce plánujeme ještě další tři takové víkendy. Scházíme se takto již třetím rokem, a zdá se, že je to přínos pro děti i dospělé.

Skupinky dětí jsou vždy trochu obměněné, vždy jsou vidět nějaké nové tváře, někdo přijede jen na jedno toto setkání v roce (ale to jsou jen výjimky). Většina dětí přijíždí třikrát v roce, a jsou i takové, které tu máme pokaždé.

K programu patří večerní procházka, společná modlitba před spaním, katecheze, mše svatá a samozřejmě hry, soutěže nebo nějaká kreativní činnost.

Vše je možné dělat jen proto, že už máme vytvořený tým ochotných lidí, kteří vždy pomáhají.

Samozřejmě máme k „dispozici“ kněze, který s námi (s dětmi) část programu prožívá. Vždy tu některé děti přistupují ke svátosti smíření. Sami si to už předem domlouvají, aby s nimi kněz počítal.

Co dodat na konec? Přikládám jedno poděkování, které se ke mně dostalo. Je od tatínka jednoho chlapce, který se zúčastnil poprvé.

To mluvím za všechno. Je to naše odměna, a také potvrzení toho, že věnovat tyto víkendy dětem je velmi důležité.

M. S.

Dobrý den,

zdravím z Tábora a moc děkuji za fotky, ale hlavně za to setkání dětí. Marečkovi se moc líbilo a tak z toho máme velkou radost. Je to

pro něj důležitý začátek a už se těší na další setkání. Poděkujte, prosím za nás všem, kdo se na této hezké akci podíleli. Tedy i vám patří velký dík.

Kdyby bylo příště něco s čím bychom mohli pomoci, rádi v rámci našich možností pomůžeme.

S pozdravem Míla.V. s rodinou

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Jak proběhlo první setkání nového animátorského kurzu?

V termínu 30. 10.-1. 11. 2009 byl na Ktiši zahájen nový dvouletý animátorský kurz. Zúčastnilo se ho 30 mladých a 5 dobrovolníků, kteří pomáhali s jeho realizací. Jelikož se v tomto složení mladí sešli poprvé a ne všichni se znali, byly na pátek večer připraveny seznamovací hry. V sobotu již následovaly přednášky. Dopoledne jsme se zabývali osobností člověka, jeho sebepojetím a sebepoznáním. Toto téma si pro nás připravila klinická psycholožka Jana Šašková. Na ni později navázal P. Roman Dvořák, který seznamoval mladé s duchovním rozměrem osobnosti.

V odpoledním programu se mladí zúčastnili zážitkové hry posilující vzájemnou spolupráci a empatii. Hra se konala pod taktovkou sehraňných týmů Honzy Děda a Marka Nováka. Po menším odpočinku jsme pokračovali přednáškou Pavla Pokorného, která se týkala úvodu do Písma a také práce s ním. Dříve, než jsme se sešli u večere, setkali jsme se u stolu Páně a slavili eucharistii. Následující čas byl věnován činnosti ve skupinkách, kdy mladí pracovali na svých erbech. V nich se snažili ztvárnit pomocí různých symbolů, kým jsou, jaké mají kořeny, kam směřují, jaký byl a je jejich duchovní vývoj, jaké mají hodnoty

a způsob jejich hierarchie. Večer jsme zakončili modlitbou lectio divina se zpěvy.

V neděli ráno jsme se opět sešli v kapli ke společné modlitbě. Pak se animátoři věnovali hodnocení celého víkendu. Od 10 hodin jsme s místní farností slavili mši svatou. Díky novým animátorům se kostel neobvykle zaplnil a mše svatá byla doprovázená zpěvem a hrou na kytaru. Jelikož neděle vyšla na svátek Všechny svatých, šli jsme po skončení mše průvodem na místní hřbitov. Během cesty jsme se modlili a zpívali blahoslavenství ve slovenském jazyce. Na závěr kratší pobožnosti otec Roman poděkoval farníkům i animátorům za jejich spoluúčast a dal jim své pozhánání. Po obědě se rozjeli animátoři do všech koutů naší diecéze.

Rádi bychom poděkovali všem, kteří se podíleli svou pomocnou rukou na průběhu tohoto setkání. Náš dík patří zejména týmům, přednášejícím, dobrovolníkům (již vyučeným animátorům) a také všem účastníkům. Speciální dík chceme vyslovit i Honzovi Dědovi za neobyčejně chutnou kuchyni. Dá-li Bůh, setkáme se opět s našimi animátory při druhé lekci, konané 11.-13. prosince v Jistebnici. DCM ČB

Podpora péče o mládež

Milí přátelé!

Dovolte, abych touto cestou poděkoval všem, kdo podpořili a podporují péči o mládež v naší diecézi.

Velmi si vážíme vašich modliteb, kterými provázíte mladé lidi, i ty, kdo se jim věnují. Nezastupitelné místo má příklad živého vztahu s Kristem - mladí ve vás tento příklad potřebují! Děkujeme též za pomoc materiální (potraviny, další vybavení atd.), finanční či za práci, kterou kdekoli mládeži napomáháte. Díky těmto krokům vaší solidarity jsme schopni zkvalitňovat úroveň programů, které v rámci DCM vytváříme nebo koordinujeme.

Zároveň prosím ty, kteří by jakýmkoli způsobem (výše jmenovaným, ale třeba i jinak) chtěli a mohli pomoci, aby uvážili následující možnosti.

Vím, že hospodářská krize dopadá na nejrůznější oblasti, přesto věřím, že nejen v úvahách lidí, kteří již pomýšlejí na daňová přiznání příštího jara, by mohla najít místo i finanční pomoc mládeži. Konkrétní potřeby rád zmíním v příštím čísle či osobně.

Materiální podpora nám pomáhá snižovat náklady na pobyty mladých. Ať už se jedná o potraviny (cokoli zamraženého, maso, zeleninu, džemy, zavařeniny, šťávy, mošt atd.) či další pomůcky.

Na závěr se chci vrátit k tomu, čím jsem začal - modlitbou nás můžete podpořit kdykoli a kdekoli. Má-li naše služba mít smysl, pak ji musí vést Pán!

Ještě jednou děkuji a ujišťuji modlitbami svými i mých kolegů!

Roman Dvořák, ředitel DCM a DCŽM

Předadventní setkání s biskupem Pavlem Posádem

V sobotu 14. listopadu se sjelo na padesát mladých pelhřimovského vikariátu do Nové Cerkve. Na programu bylo setkání s otcem biskupem Pavlem, skupinky na rozličná témata, společná mše svatá i adorace.

Setkání začalo společnou mší svatou, kterou sloužil pomocný biskup mons. Pavel Posád a koncebrovali kněží z pelhřimovského vikariátu (P. Jan Hamberger, P. Václav Šika, P. Augustin Grambal) a P. Roman Dvořák, ředitel DCM a DCŽM. Mši i další program hudebně doprovázela pelhřimovská skupina Hukot, tvořená třemi muži.

Po mši bylo na programu téma, které mladí uvedli dramatickou scénkou. Pak se všichni přemístili do tělocvičny tamní školy, kde otec biskup Pavel pronesl katechezi na téma „Advent - jak ho prožít“. Poukázal na to, že hluboké prožití vánočních svátků není možné bez poutivého uchopení adventní doby. Zmínil též nešvary dnešní doby, která je velmi uspěchaná, nutí člověka žít rychle a ten se pak zapomene zastavit a uvědomit duchovní rozměr adventního času.

Po katechezi se účastníci naobědvali a mohli začít skupinky. Na výběr jich bylo několik - sportovní, psychologická, výtvarná, dramatická a duchovní. Poté následovaly výstupy ze skupinek, kde účastníci ostatním poreferovali o tom, co nového se dozvěděli či naučili.

Závěr setkání korunovala velmi hezká adora-

ce v kostele, kterou vedl P. Roman Dvořák.

Poděkování ze krásné setkání patří v první řadě animátorům z pelhřimovského vikariátu (V.-Východ), kteří celou akci zorganizovali, dále otci biskupovi Pavlu Posádovi, jenž mladé povzbudil slovem i svojí přítomností, všem kněžím a hudební skupině Hukot.

Nemůžeme zapomenout poděkovat také Bohu, který předchází všechny naše úspěchy a dobré skutky svým požehnáním.

Duchovně prožitý advent přeje DCM

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

PLÁNOVANÉ AKCE

* **20.-22. listopadu:** Škola partnerských vztahů; 2. setkání na Hosíně.

Druhé setkání bude zaměřeno na komunikaci, práci ve skupinkách, sdílení, rozvoj duchovního života, atd.

* **4.-6. prosince:** Adventní duchovní obnova na DCŽM Ktiš.

Duchovní obnovu povede Jana Ungerová. Jsou zváni mladí ve věku 15-30 let.

* **11.-13. prosince:** Animátorský kurz, 2. setkání na faře v Jistebnici.

* **29. prosince-2. ledna 2010:** Silvestr na DCŽM Ktiš.

Mladí jsou zváni na společný program, ve kterém nebude chybět poděkování za celý předchozí rok a vyprošení si požehnání i posily v novém roce.

Více informací je k dispozici na plakátcích a na www.dcm.bcb.cz.

Setkání tří zemí:

**Česká republika,
Německo, Rakousko**

Dne 27. 10. 2009 se v Českých Budějovicích a následně v DCŽM na Ktiši uskutečnilo setkání zaměstnanců Diecézních center mládeže z Německa (Pasov), Rakouska (Linz) a České republiky (České Budějovice).

Předmětem tohoto celodenního setkání byla výměna zkušeností a informací v práci s mládeží, a dále především příprava společného programu a akcí, které jsou ve vzájemné spolupráci realizovány.

V rámci dopoledního jednání nás krátce navštívil generální vikář P. Adolf Pintř, poté následovala prohlídka města a po obědě odjezd na DCŽM Ktiš, kde jednání účastníků pokračovalo.

Jedním z výstupů tohoto jednání je *Podzimní setkání mládeže na Ktiši*, které se uskuteční 27.-28. 11. 2009 a je určeno mladým českobudějovické a pasovské diecéze. Dále byl naplánován *hudebně kreativní a duchovní víkend pro mladé na Groove Castle* (hrad Altperstein v Rakousku), konaný ve dnech 29.-31. 1. 2010. Na obě tato setkání je mládež srdečně zvána. Informace jsou dostupné na DCŽM. -du-

ŘÍMSKOKATOLICKÁ
FARNOST TŘEBOŇ

5. prosince (sobota)
ve 14.30 hod.

MIKULÁŠSKÁ BESÍDKA
na Děkanství (zimní kaple)

Lomecké poutě v roce 2010

Dat.	Den	Hod.	Název	Hlavní celebrant
2. 1.	so	10.00	Tříkrálová	P. Cyril Tomáš Havel CFSsS, Č. Budějovice
13. 1.	st	17.00	Fatimský den	P. František Sobíšek, České Budějovice
6. 2.	so	10.00	Hromniční	P. Mgr. Pavel Liška, Netolice
13. 2.	so	17.00	Fatimský den	P. Jiří Čepl, Vodňany
6. 3.	so	10.00	Postní	Mons. Pavel Posád, České Budějovice
13. 3.	so	17.00	Fatimský den	P. Dominik Josef Doubrava, OPraem., Lhenice
13. 4.	út	17.00	Fatimský den	P. Mgr. Edward Maka, Záhoří u Písku
1. 5.	so	17.00	Májová	Mons. Jiří Paďour, OFMCap., Č. Budějovice
13. 5.	čt	17.00	Fatimský den	P. Mgr. Jakub Berka, OPraem, Milevsko
3. 6.	čt	17.00	Boží tělo	Mons. Josef Kavale, Č. Budějovice
5. 6.	so	17.00	Červnová	Mons. Jan Baxant, Litoměřice
13. 6.	ne	14.30	Fatimský den	P. Bohuslav Richter, Č. Budějovice
3. 7.	so	17.00	Červencová	P. Adolf Pintř, České Budějovice
13. 7.	út	17.00	Fatimský den	P. Vendelín Zboron, Počátky
7. 8.	so	17.00	Letní	Novokněží
13. 8.	pá	17.00	Fatimský den	Probošt Václav Habart, Jindřichův Hradec
4. 9.	so	17.00	Záříjová	Kardinál Miloslav Vlk, Praha
12. 9.	ne	8.00 10.00 15.00	Ranní Hlavní poutní Mládežnická	P. Václav Klíma, KD České Budějovice Mons. Jiří Paďour, OFMCap., Č. Budějovice P. Mgr. Josef Sláček, Prachatic P. Mgr. Roman Dvořák, Č. Budějovice
13. 9.	po	17.00	Fatimský den	P. Jan Peter Madár, CFSsS, Písek
2. 10.	so	17.00	Růžencová	Mons. Josef Koukl, Litoměřice
13. 10.	st	17.00	Fatimský den	Mons. Karel Fořt, P. Slávek Švehla, Mnichov
6. 11.	so	14.30	Dušíšková	Mons. František Radkovský, Plzeň
13. 11.	so	17.00	Fatimský den	P. ThDr. Patrik Maturkanič, CFSsS, Lomec
4. 12.	so	10.00	Adventní, Mikulášská	Opat Josef Michael Pojezdny, OPraem., Praha-Strahov
13. 12.	po	17.00	Fatimský den	Mons. Jiří Paďour, OFMCap., Č. Budějovice

FARNOST SV. MIKULÁŠE V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

vás zve na

VÁNOČNÍ DÍLNU

v sobotu 19. prosince 2009

Dílna se bude konat v klášterním sále na Piaristickém náměstí.

Začátek v 9.00 hod., ukončení ve 12.00 hod

Společně budeme tvořit:
práníčka * ozdoby * dekorovat svíčky a mnoho dalšího.

Bližší informace:

Děkanství u sv. Mikuláše, tel.: 387 311 263, 721 933 754 (I. Holá)

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Dopis P. Güntera z Pákistánu

Milí přátelé!

Jistě k vám dorazily hodně špatné zprávy z Pákistánu a děláte si o mne starosti. Proto vám chci podat zprávu.

Na jedné straně je pravda, že se bezpečnostní situace v Pákistánu zhoršuje. Po atentátu na universitě v Lahore byly školy v celé zemi zavřeny. V našich třech větších školách jsme museli zaměstnat ozbrojené strážce, jinak by nám úřady zavřely tyto školy natrvalo. Už před měsícem a půl mi nový policejní důstojník v našem městečku začal vnučovat policii, který by mne ve dne v noci doprovázel. Odmítl jsem to rázně a brzy se ukázalo, že jsem udělal dobře: navštívili mě rakouští manželé, kteří cestují s karavanem do Indie, a když v Balúčistánu přenocovali na faře, vyprávěl jim tamější oblat o mně. Pak přijeli sem. Měli sebou policejní eskortu a proto jsme byli velmi omezeni. Stále byl aspoň jeden policista s námi. Když jsme šli navštívit lidi, děti utíkaly a dospělí byli také nesví kvůli policistovi s puškou. V sousedním okrese působili američtí pastoři mnoho let. Teď se vrátili domů, protože nikdo nemůže dělat pořádnou pastorační práci, když má stále ozbrojence za zády, který ještě k tomu pozorně naslouchá.

Ve skutečnosti je náš kraj stále ještě pokojný. Trochu horší je to na západ od nás, v našich nových oblastech, které nám biskup před měsícem přidělil. Kot Addu (vzdálený od nás 40 km) a Dera Ghazi Khan (vzdálený asi 120 km) leží na obou stranách řeky Indus a patří už do oblastí sousedících s Balúčistánem a Jižním Waziristánem, kde probíhá právě vojenská operace proti Talibanům. A ti utíkají před armádou do sousedních oblastí, tedy i směrem k nám. Proto nebudu ze začátku jez-

dit do Dera Ghazi Khanu, aspoň ne během vojenské operace, a budu posílat katechistu. Do Kot Addu jsem jel poprvé poslední sobotu a byl jsem velmi šťastný, protože pro takovou práci jsem se tehdy hlásil do Pákistánu. Chtěl jsem sloužit v Balúčistánu křesťanům, kteří žijí roztroušeně v muslimském prostředí a někdy celý rok nevidí kněze. Kot Addu (asi 20 křesťanských rodin) a okresní město Dera Ghazi Khan (10 rodin) patřily do farnosti Loreto severně od nás, ale pro velkou vzdálenost ani kněží ani katechisté tam nejezdili. V Kot Addu postavili před 25 lety křesťané malý kostelík v domě jednoho z nich. Bylo to poprvé po několika letech, kdy tam byla sloužena mše sv. Křesťanská populace v Kot Addu je docela různorodá: většina žije v malých domcích a v úzkých uličkách. Ale je tam také několik dobře situovaných rodin. Pozvali mne na večeri do jedné rodiny, která žije v areálu velké elektrárny (je tam celkem 5 rodin křesťanů). Jsou tam domky zaměstnanců, obchody a školy, vypadá to jako kousek západní Evropy. Vybavení domku bylo také docela evropské. A ještě něco mi připomnělo Evropu: když se v kostele nebo domech modlíme, také děti se většinou docela vážně soustředí. Ale v této rodině si děti během modlitby hrály a řádily. Je to asi tím, že se náš život stává rozdělaným, když všechno máme a je mnoho možností. Těžké životní podmínky nás soustřeďují a nasměrují (aspoň tehdy, když jsme neztratili schopnost se trochu ztišit.) A tato schopnost v Asiitech zpravidla je. Proto jsem rád, že mohu zatím žít zde a plnit si svůj sen z mládí: stát se Ježíšovým přítelem a sloužit chudým a opuštěným. Abych tuto misi dobře splnil, prosím o modlitbu!

Váš o. Günther

Postřehy

V současné době můžeme vidět v televizi skoro na každém programu, jak mladí lidé inklinují ke zlu. Chtějí brát spravedlnost do svých rukou (propagace fašismu), chtějí být konečně svobodní. Ale co je vlastně ta spravedlnost, co je svoboda?

Každý člověk si to vysvětluje jinak a po svém. Pro někoho je spravedlnost, když chce vymýtit určité rasy, bude si žít podle svých pravidel, pro dalšího je svoboda, když např. konečně může jet kamkoliv za hranice naší země, bude užívat drogy nebo jiné omamné látky, atd.

Oč to mají křesťané jednoduší. Ti v tom mají jasno. Jediná spravedlnost, která pro ně existuje, je Bůh. Znáte rčení „o Božích mlýnech...“

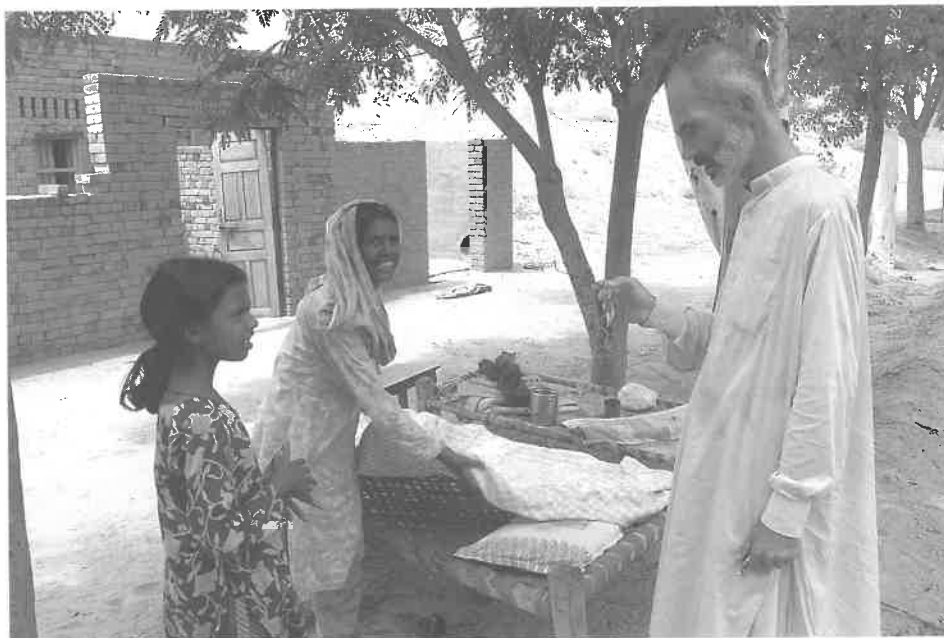
Jednou nám při kázání pan farář vyprávěl o víře a řekl: „Nemusíte věřit v Boha, nemusíte ani chodit do kostela, v tom je vaše svobodná vůle, ale když se jednou pro věru rozhodnete, musíte dodržovat Desatero. To je jako když si uděláte řidičský průkaz a rozhodnete se jezdit autem. Pak musíte dodržovat silniční pravidla.“

Je v tom hloubka, právě v tom tkví naše svoboda. Nemusíme nic, ale pokud se rozhodneme jít cestou Ježíše Krista, měli bychom se snažit k němu přiblížit a to tím, že ho budeme napodobovat. Ježíš Kristus na své cestě nenechal bez povšimnutí žádného člověka, žádného žebráka, každému pomohl, kdo jeho pomoc potřeboval, kdo o ni požádal. Víme, že jsme od Boha dostali mnoho darů, které nejsme schopni nikdy vrátit. A to z jednoho prostého důvodu - že Boha nevidíme. Ale vidíme své bližní a jim můžeme dát to, co bychom chtěli dát Bohu, kdybychom ho mohli spatřit. V každém z nás sídlí Ježíš, ten Ježíš, který řekl: „Byl jsem hladový, byl jsem nahý, byl jsem nemocný, byl jsem bez domova a vy jste se o mě postarali.“

A právě v těchto potřebných by člověk měl vidět tohoto Ježíše. Bohužel to v běžném životě tak není a lidé soudí, ubližují a nepomáhají. Moc mne bolí, když se jedná o děti. Pomáhat musí člověk především srdcem, jak řekla kdysi Matka Tereza. Musí být ruce, které jsou ochotné sloužit, milující srdce ochotná milovat s pohledem, který je shodný s pohledem Kristovým. Ale lidé někdy nepotřebují pouze pomoc finanční, materiální, horší je pro ně poznatek, že jsou nepotřební, pro společnost nežádoucí. Že sem zkrátka nepatří. Dá se toto poznání přirovnat nemoci, která se velice těžko léčí. Tady pomůže pouze láska, láska k bližnímu. Bůh chtěl, aby se tito lidé narodili a má s nimi nějaké plány. Třeba ty, že nám je přivedl do cesty a čeká, jak se k nim zachováme. Víme, že naše pomoc je jen nepatrná kapka v moři, neboť potřebných je hodně, ale jak řekla v jedné památné větě Matka Tereza: „Ale kdyby ona kapka v moři nebyla, myslím si, že by bylo moře menší - o tu kapku.“

A tak prosím, pokud na své cestě potkáte člověka, který potřebuje pomoc, poskytněte mu ji; je třeba si uvědomit, že tuto pomoc poskytnete Ježíši Kristu, který je v těch nejposlednějších z posledních.

Eva Dvořáková

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME

Fingernagel Andreas, Gastgeber Christian (eds.) - Nejkrásnější Bible středověku

Kniha přibližuje nejkrásnější ilustrované bible v kontextu daného období. Mimořádná výzdoba biblí je dokumentována více než 250 barevnými reprodukcemi. Kniha obsahuje rejstřík rukopisů a památek, terminologický výkladový slovník a konkordanci biblických knih.

Slovart, váz., 319 s., 999 Kč

Gilbert Guy - O dětech a výchově

Autor věnuje rodičům svazek rad k výchově dětí. Věnuje se tématům jako rodičovská autorita, dospívání a probouzení sexuality u dětí, vztah k televizi a internetu, vedení dialogu a mnoha dalším.

Portál, brož., 96 s., 149 Kč

Halík Tomáš - Stromu zbývá naděje - Krize jako šance (CD)

Tento soubor esejů spojuje jedno velké téma: naděje. Naděje je zvláště aktuální téma v čase krize, každá krize je zároveň šance: umožňuje naději pročistit se a uzrát, „zamířit na hlubinu“. Vychází i na CD.

Lidové noviny, váz., 240 s., 259 Kč

Hession Roy - Dobrá zpráva pro špatné lidi
Zvěst, kterou kniha přináší, není vtíp a nejedná se ani o suchou křesťanskou publikaci, jde o vážnou teologii evangelia.

Návrat domů, brož., 160 s., 175 Kč

Peyrous Bernard, Pompignoliová Marie-Ange - Jezuita a františkán kouří dýmku...

Publikace navazuje na knížku Potká jezuita františkána. Jsou v ní obsaženy další vtípy a humorné historky z křesťanského prostředí. Kniha je doplněna obrázky Jana Heraleckého.

Karmelitánské nakl., brož., 79 s., 89 Kč

Wolf Notker - Prokletý mobil

Autor, opat-primas benediktinů, rád pozoruje lidi v jejich každodenním životě. O tomto svém pozorování napsal duchaplná svěží a upřímná zamyšlení, která se dotýkají důležitých životních otázek a dnes zdůrazňovaných hodnot.

Karmelitánské nakl., brož., 144 s., 139 Kč

Palán Aleš, Paulas Jan - Člověk musí hořeti
2. vydání rozhovorů s želivským opatem Bohumilem Vítem Tajovským odstraňuje některé chyby a nepřesnosti ve vlastním textu rozhovoru a vychází s novým obrazovým doprovodem.

Karmelitánské nakl., váz., 466 s., 390 Kč

Kolektiv autorů - Archanděl Michael - Dynamický obhájce života

Sborník sleduje osobnost sv. archanděla Michaela z oborově různorodých pohledů - historického, biblického, spirituálního, i uměleckého. Publikace je doplněna barevnými Michaelovskými ikonami a reprodukcemi.

Refugium, váz., 630 s., 520 Kč

Ellinger Jiří - Neville Chamberlain - Od usmířování k válce: britská zahraniční politika, 1937-1940

Kniha zasazuje u nás jednostranně a jednorozměrně vnímanou postavu Nevilla Chamberlaina do širšího kontextu jak časového, tak věcného.

Lidové noviny, váz., 592 s., 499 Kč

KURZY PRO VARHANÍKY

*Bratři premonstráti
a MgA. Miroslav Pšenička,
regenschori katedrály
sv. Bartoloměje v Plzni,
nabízí možnost varhaníkům,
působícím v okolí kláštera v Milevsku,
zúčastnit se kurzů pro varhaníky.
Kurzy se konají v areálu kláštera
v Milevsku.*

*Začátek je stanoven na 9 hod.,
konec bude vždy v cca 16 hod.,
počítá se též s krátkou polední
pauzou na oběd.*

Přednáší MgA. Miroslav Pšenička.

*Je vhodné, aby zájemci absolvovali
všechny tři díly kurzu, neboť tvoří
dohromady uzavřený celek.*

*Kurz je určen varhaníkům a sbormist-
rům a to jak začínajícím, tak i vyspě-
lým. Každý zájemce bude vítán
a nemusí se obávat, že na výuku
nebude stačit.*

*Kapacita kurzu je 20 studentů,
přednost budou mít dříve přihlášení.*

*Oběd bude zajištěn,
kurzovné činní 200 Kč.*

*Přihlášky zasílejte nejlépe na mail
psen@bip.cz, nebo písemně
na adresu:*

**Miroslav Pšenička,
Františkánská 11, 301 00 Plzeň**

*Případné dotazy budou zodpovězeny
P. Norbertem na tel. 382 521 458*

Srdečně zvou bratři premonstráti.

1. díl. 5. 12. 2009 v 9 hod.

Liturgická hra:

*Ordinárium P. K. Bříza, Adventní
a vánoční písně z Kancionálu.*

Žalmy: nápěvy B. Korejse.

Liturgika: mše svatá.

*Další témata: roráty,
odpovědi lidu 501 A, B.*

2. díl: 27. 2. 2010 v 9 hod.

*Liturgická hra: Ordinárium P. Eben,
Postní a velikonoční písně
z Kancionálu, Nápěvy Aleluja.*

Liturgika: Liturgie Velikonoc.

*Další témata: Způsoby registrace při
liturgii, specifika a rozdíly u nástrojů
barokního a romantického typu.*

3. díl: 10. 4. 2010 v 9 hod.

*Liturgická hra: Ordinárium P. J. Olejník,
Mešní písně z Kancionálu.*

Žajmy: nápěvy P. J. Olejníka.

Liturgika: Liturgický rok.

Další témata: Gregoriánský chorál.

PERSONALIA

ŽIVOTNÍ JUBILEA

P. František Pich, Kněžský domov České Budějovice-Suché Vrbné, oslaví 17. 11. 2009 75. narozeniny.

P. František Laňka, Chraštice, oslaví 20. 11. 2009 75. narozeniny.

P. Ing. Mgr. Zdeněk Demel, SDB, České Budějovice, oslaví 11. 12. 2009 60. narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

-acebb-

Latinská škola - klášter Milevsko

1. ADVENTNÍ KONCERT

29. 11. 2009 v 15 hod.

Účinkují mladí umělci a absolventi

AMU Praha,

dramaturgie adventních koncertů:

Dorotka a František Lukášovi.

Vstupné: dobrovolné

Latinská škola - klášter Milevsko

HOST V LATINSKÉ ŠKOLE

3. 12. 2009 v 19 hod.

*Arnošt Lustig, český spisovatel,
scénárista, novinář a pedagog.*

Vstupné: 90 Kč

TŘEBOŇ

Sobota 28. listopadu 2009

POUŤ ZA RODINY A DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ

Hlavní celebrant

**Mons. František Radkovský,
biskup plzeňský**

PROGRAM:

9.30 Průvod z náměstí

10.00 Koncelebrovaná mše sv.

11.00 Slovo biskupa

12.30 Občerstvení

**13.30 Rozprava s doc. Martinem
Weisem z TF JU**

15.30 Adorace - zakončení

*Vytvořme v „Roce kněží“
společenství modlitby a důvěry
k posvěcení rodin,
z kterých by vyšla
nová duchovní povolání.*

Místo konání:

děkanský kostel, velký sál děkanství.

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích 88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší bohoslužby, se připojily také **České Budějovice**, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Mše svaté jsou z tohoto kostela přenášeny **každý pátek v 18 hod.**, s výjimkou prvního pátku v měsíci.

* Relaci **Barvínek** zachytíte pravidelně v úterý od 16 hod. a v sobotní repríze od 9.30 hod. 24. 11. přineseme listopadový magazín Barvíneku. Seznámíme vás s novými CD, společně navštívíme vesmír a vzpomeneme na jedno ze „100 českých nej“ - lázeňské oplatky. „Advent přichází“, to je název prvního prosincového vydání, které vysíláme 1. 12. Advent znamená příchod. Kdo přijde, proč přijde a jak se na jeho příchod máme připravit? Nabídneme inspiraci k tomu, jak prožít adventní čas. 8. 12. představíme *Merkur a jeho svět*. Nikoliv však planetu Merkur, ale stejně pojmenovanou stavebnici, která brzy oslaví své 90. „narozeniny“. S ředitelem Jaromírem Křížem se projdeme muzeem této oblíbené hračky v Polici nad Metují.

* Každé úterý v 9.30 hod. naladíte **Kafemlýnek**, pořad určený nejen maminkám na mateřské dovolené. 24. 11. se s námi můžete zúčastnit setkání maminek před adventem. 8. 12. se budeme věnovat tématu *role otce při výchově k víře*. V olomouckém studiu Radim přivítáme vedoucího Katedry křesťanské výchovy Cyrilometodějské teologické fakulty v Olomouci, doc. Rudolfa Šmahela. Otázky na našeho hosta je možné posílat během vysílání prostřednictvím SMS.

* Úterní čas od 22 hodin patří již tradičně pořadům z regionů. 24. 11. se přihlásí studio Vojtěch z Hradce Králové. Redaktor Tomáš Rastislav Höger představí osobnost opata Víta Tajovského, O. Praem., od jehož smrti právě uplynulo 10 let. Na 1. 12. je připravena takzvaná Radimova

mozaika. To je občasník kulturních tipů ze studia Radim v Olomouci. Pořad z litoměřického studia Štěpán uslyšíte 8. 12.

* **Magdazín** vysíláme vždy ve středu od 9.30 hod. S paliativní péčí seznámí posluchače primář Domu léčby s hospicem svatého Josefa v Rajhradě, MUDr. Ladislav Kabelka, který bude hostem ve vysílání 24. 11. Dále vám prozradíme, že 9. 12. se s panem Lumírem Sochorcem naposledy vydáme do Jemenu.

* V pravidelném pátečním čase v 16 hodin nabízíme reakce na aktuální témata, rozhovory a debaty u kulatého stolu víry v rubrice **Všimli jsme si**. 27. 11. představíme aktivity *Matice velehradské*. Pohovoříme též o budoucích plánech tohoto spolku a zmíníme se o originálním projektu nově vznikající růžencové cesty na Velehradě. 4. 12. se dozvíte o tom, jak vypadá modlitba v *Tovaryšstvu Ježíšovu*. Společně s olomouckými jezuiti připravuje redaktor Marek Chváta. 11. 12. nabídneme *Vintřovské inspirace*. Pozoruhodnou osobnost svatého Vintře přiblíží sklářská výtvarnice Vladimíra Tesařová.

* S novými publikacemi na pultech knihkupců vás seznamujeme v **Knihovničce Proglasu**, která má v programu pevné místo v neděli od 13.20 hodin. Poslední listopadová Knihovnička s datem 29. 11. nese název „Arnošt Lustig: 3x18. Portréty a postřehy“. Vzpomínky legendárního spisovatele ožívají v rozhovoru s Františkem Cingerem. 6. 12. nahlédneme do vánoční nabídky Karmelitánského nakladatelství. -kb-

KARMEELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

nabízí

Benedikt XVI.

Apoštol Ježíše Krista

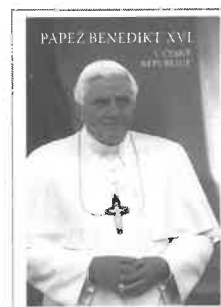
Promluvy o svatém Pavlu
Knižní vydání katechezí papeže Benedikta XVI., které pronesl na generálních audiencích během roku sv. Pavla.

Váz., 139 s., 179 Kč

Papež Benedikt XVI. v České republice

Publikace pojednávající o třídenní apoštolské návštěvě papeže Benedikta XVI. v České republice přináší kromě velkého množství barevných fotografií také

všechny proslovy, homilie a pozdravy papeže Benedikta XVI., dále proslovy prezidenta České republiky Václava Klause, kardinála Miloslava Vlká, brněnského biskupa Cikrleho, předsedy ČBK arcibiskupa Graubnera, předsedy Ekumenické rady církví v ČR Pavla Černého, rektora Univerzity Karlovy Václava Hampla, zástupce studentů akademické obce Jaroslava Lormana a pozdrav zástupce mládeže Vladislava Janouškovce.

Váz., 143 s., barev. foto, 260 Kč

Anselm Grün

Velepíseň na lásku

Každý člověk touží milovat a být milován.

Veškeré umění se nakonec točí právě okolo tématu lásky: v hudbě ji slyšíme, v obrazech pozorujeme, a přece zůstává nadále tajemstvím, které lidé nikdy neproniknou až do konce. Za dar lásky jsme vděční. Každý ví, co znamená láska. Zároveň ale máme potíže s tím, jak skutečně milovat. To totiž vyžaduje zvláštní umění, jemuž se musíme učit. (z autorova úvodu)

Brož., 127 s., 139 Kč

Vikariátní katechetické středisko Tábor, Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a Misionáři-Obláti Panny Marie Neposkvrněné srdečně zvou na

Vánoční dílnu

v sobotu 5. prosince 2009

Dílna se koná v poutním domě Emauzy, Tábor-Klokoty, od 9 hod., konec dle zájmu.

Společně budeme tvořit ozdoby na stromček, vánoční dekorace, přáníčka a další...

S sebou přezůvky.

Po skončení dílny bude uspořádán malý trh výrobků, jehož výtěžek odešleme P. Güntheru Ecklbauerovi, OMI, v Pákistánu.

BLIŽŠÍ INFORMACE: Vikariátní katechetické středisko Tábor, Tř. 9. května 868
Marcela Samcová, tel. 381 239 064 (večer) nebo 603 331 002.

Kardinál Franz König

Franz König se narodil jako nejstarší z devíti dětí v rolnické rodině 3. srpna 1905 v dolnorakouském Warthu u Rabensteinu. Po skončení základní školy navštěvoval gymnázium ve známém benediktinském opatství Melk, později pak ve Vídni. I když měl nejprve v úmyslu vstoupit k jezuitům, převládla spiritualita diecézního kněze. Jako mimořádně schopný student byl poslán v roce 1927 na Gregoriánskou univerzitu v Římě, kde dosáhl doktorátu z filozofie a kde byl 27. října 1933 rovněž vysvěcen na kněze.

V následujících čtyřech letech působil jako kaplan ve své rodné diecézi St. Pölten, ale současně ve Vídni pokračoval studiem teologie a roku 1936 byl promován doktorem teologických věd. Od roku 1938 působil jako dómský kaplan a zvláště se věnoval mládeži. Během války se snažil být nablízku válečným zajatcům, přičemž mu mimo jiné pomáhala i dobrá znalost ruštiny. Po skončení války v roce 1945 byl jmenován profesorem náboženství v Kremsu a ještě téhož roku se habilitoval v oboru Starého zákona na Vídeňské univerzitě. Po třech letech odešel přednášet morální teologii do Salzburgu a v tomto období začíná i jeho publikační činnost. Nejprve vychází *„Starý zákon a stará východní náboženství“* (1947), poté třísvazkové dílo *„Kristus a světová náboženství“* (1951).

V červenci 1952 ho papež Pius XII. jmenoval světícím biskupem s právem nástupnictví pro diecézi St. Pölten. Jako světícímu biskupovi mu knižně vyšel *„Lexikon náboženských věd“* (1956), a však nestanul v čele své rodné diecéze jak se všeobecně očekávalo, protože 10. května 1956 byl jmenován vídeňským arcibiskupem. Kardinálem ho jmenoval papež Jan XXIII. v prosinci 1958. Jako vídeňský arcibiskup vynikal neobyčejnou laskavostí a byl vždy blízký všem kategoriím lidí. Vykonával nejen stovky návštěv ve farnostech, továrnách i školách, ale účastnil se když bylo třeba i demonstrací. Pozitivně přijímal a podporoval nejrůznější katolické iniciativy a společenství, ať čistě náboženské nebo jiné, neuznával a zásadně odmítal nároky některých skupin na monopol v církvi. Lidé oceňovali s jakou pozorností a trpělivostí jim arcibiskup naslouchal, obdivovali jeho mimořádnou diskrétnost i ohleduplnou opatrnost v úsudcích a slovech. Jako arcibiskup nepřestal nikdy zastávat princip společné odpovědnosti duchovních a laiků za život a působení církve. V jedné své řeči jasně zdůraznil svůj postoj, když řekl, *„že není jen biskupem Lidové strany, ani biskupem Socialistické strany, že není biskupem podnikatelů ani odborářů, není biskupem rolníků ani lidí z měst. Jsem biskupem všech katolíků. Církev je pro všechny, cítí odpovědnost za všechny lidi, i ty, kteří k ní formálně nepatří“*.

Účast na II. vatikánském koncilu patří k nejdůležitějším etapám jeho života, snad i právě proto, že patřil k těm koncilním otcům, kteří si od počátku uvědomovali jak klíčovou úlohu bude mít tento koncil v moderních dějinách církve. „Aggiornamento“ (přiblížení dnešku), dialog s moderním světem a jeho kulturou, s ostatními křesťanskými církvemi, s mimokřesťanskými náboženstvími i s ateismem, to byla témata zcela vlastní vídeňskému arcibiskupovi. Nebylo tedy nijakým překvapením, že právě on stanul (1965) v čele „Sekretariátu pro dialog s nevěřícími“ a zastával tento úřad až do roku 1980. Považoval za svou povinnost překonat izolaci církve vůči tehdejšímu komunistickým státům a jako jeden z prvních „západních kardinálů“ cestoval téměř po všech zemích východní Evropy.

Počátky jeho zájmu o církev za „železnou oponou“ spadají do doby, kdy byl pověřen papežem Janem XXIII., aby navštívil

v Budapešti maďarského primase Mindszentyho (který žil v asyly na americké ambasádě) a pokusil se mu vyjednat vycestování, což se podařilo. Dialog však rozvíjel i se světovými náboženstvími a nezůstával stranou ani dialog mezi náboženstvím a vědou. Stojí za zmínku připomenout jeho referát *„Překonání galileovského traumatu ve vztahu církve a profánních věd“* na setkání nositelů Nobelových cen v Lindau u Bodamského jezera v roce 1968, kterým se zahájil proces překonání schismatu mezi vědou a vírou, který později vyvrcholil rehabilitací Galileiho papežem Janem Pavlem II.

Úřad arcibiskupa zastával až do svých 80 let. Nepřestal však přednášet na univerzitách a vědeckých kongresech po celém světě, zakládal nadace a odborná grémia, právem dostával řadu čestných doktorátů. Ještě několik dní před svou smrtí se kardinál obrátil na rakouské politiky a varoval je před lhostejností ve věci uzákonění eutanazie a manipulace s lidskými embryi. Zdůrazňoval, že život musí být pro všechny posvátný. V zásadních otázkách se církev nemůže přizpůsobovat, ani v zájmu dobrého porozumění.

Zemřel 13. března 2004 ve Vídni a pohřben byl v arcibiskupské hrobce svatoštěpánského dómu za účasti tisíců lidí, mezi nimiž nechyběli představitelé jiných křesťanských církví i světových náboženství.

Zdeněk Mareš

Kardinál Franz König

Pane, dej mi bdělé srdce, aby
mě od tebe nevzdálila žádná
ukvapená myšlenka,
ušlechtilé srdce, které by neponížil
žádný nedobrý cit,
přímé srdce, které se nedá svést
z pravé cesty dvojznačným úmyslem,
pevné srdce, které nezlomí žádná
nesnáz,

svobodné srdce, které si nepodrobí
žádná vášeň.

Dej mi rozum, Pane, který tě
poznává, moudrost, která tě
nalézá,
život, který se ti líbí,
vytrvalost, která s důvěrou k tobě lne
a důvěru, jež mě konečně učiní zcela
tvým.

Tomáš Akvinský (+ 7. 3. 1274)